

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Δημ. Έδοπλάκη - Ζαχ. Έσιμάρα

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1000

42

ΤΑΞΙΣ Δ'

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

9 69 ΠΔΒ
Τσοπλάκη (2) Τσιμάρη (2)

ΔΗΜ. ΤΣΟΠΛΑΚΗ - ΖΑΧ. ΤΣΙΜΑΡΑ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΑΞΙΣ Δ'

(Καί Β' έτος συνδιδασκαλίας ΓΔ')

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΙΣΔΡΗΣΙΑΤΟ

Λω. Ρεε

αδδ. αριθ. είσ. γ. 2524 τοδ έτους 1962

ΡΕΑ

ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

002
ΚΛΣ
Στ2Α
1000

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

1. Ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου

Ἐν ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια ἐξῴσθη ἐπὶ τὴν πόλιν **Ναζαρέτ** τῆς Γαλιλαίας ἓνα ἀνδρόγυνο· ὁ **Ἰωακείμ** καὶ ἡ **Ἄννα**. Κι οἱ δυὸ ἦσαν ἄνθρωποι δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς. Γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς **Ναζαρέτ** τοὺς ἐκτιμοῦσαν καὶ τοὺς ἀγαποῦσαν.

Τὸ καλὸ αὐτὸ ἀνδρόγυνο εἶχε ἓνα μεγάλο καημὸ. Δὲν ἀποκτοῦσε παιδιὰ. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦσαν πάντα τὸν Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί.

Ὁ **Ἰωακείμ** καὶ ἡ **Ἄννα** εἶχαν γεράσει πιά. Ἄλλὰ ἡ πίστις καὶ ἡ εὐσέβεια πρὸς τὸν παντοδύναμο Θεὸ, δὲν ἔλειψαν ἀπ' τὴν καρδιά τους. Ὁ καλὸς Θεὸς ἐλυπήθηκε τὸ εὐσεβέστατο αὐτὸ ἀνδρόγυνο καὶ τοῦ ἔδωκε ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ἡ χαρὰ τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, ἦταν πολὺ μεγάλη.

Τὸ νεογέννητο τ' ὠνόμασαν **Μαρία**. Ἀργότερα, ποῦ ἐγένετο μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν **Ἰησοῦ Χριστοῦ**, ὠνομάσθηκε **Θεοτόκος**, δηλαδὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὰ γενέθλια τῆς Θεοτόκου τὴν 8ην Σεπτεμβρίου.

2. Τὰ Εισόδια τῆς Θεοτόκου

Ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα, ἀπὸ εὐλάβεια πρὸς τὸ Θεό, ἀφιέρωσαν τῇ Μαρία στοῦ Ναοῦ, σὲ ἡλικία τριῶν ἐτῶν

Ἡ Ἐκκλησία μας ὀνομάζει τὴν ἡμέρα αὐτὴ, ποὺ εἰσῆλθε ἡ Παρθένος Μαρία στοῦ Ναοῦ, **Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου**.

Ἡ Μαρία ἔμεινε στοῦ Ναοῦ δώδεκα περὶ τοῦ χρόνια. Μὲ μεγάλη προθυμία ὑπηρετοῦσε τοὺς ἱερεῖς καὶ ἐκτελοῦσε πιστὰ τὰ καθήκοντά της. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ γιατί ἦταν ταπεινὴ, εὐσεβὴς καὶ πρόθυμη.

Ἐπειδὴ, στοῦ μεταξύ, οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας ἐπέθαναν, οἱ ἱερεῖς ἀνέλαβαν νὰ τὴν προστατεύσουν καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀρραβώγιασαν μὲ τὸν εὐσεβῆ Ἰωσήφ. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ξυλουργὸς καὶ καταγόταν ἀπὸ τὴν **Βηθλεὲμ**.

Ἔτσι, ἡ Μαρία, ὅταν θὰ ἔφευγε ἀπὸ τοῦ ναοῦ, θὰ εἶχε ἓνα καλὸ σύντροφο νὰ τὴν προστατεύη.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου κάθε χρόνο στίς 21 Νοεμβρίου. Πολλὰ μάλιστα χωρὶα τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἔχουν τοπικὴ ἐορτὴ.

3. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου

Μιά ἡμέρα, πού ἡ σεμνή Μαρία προσευχόταν, παρουσιάσθηκε μπροστά της ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Ἦταν στὰ ὀλόλευκα ντυμένος καὶ κρατώντας ἓνα λευκὸ κρίνο, τῆς εἶπε: «*Χαῖρε, Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ἐλόγημένη σὺ ἐν γυναιξί.*»

Καὶ συνέχισε: «Μὴ φοβᾶσαι, Μαρία, ὁ Θεὸς σοῦ δίνει τὴ μεγαλύτερη χάρι. Θὰ γεννήσης παιδί, πού θὰ τ' ὀνομάσης Ἰησοῦ. Αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Θὰ σώση τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ ἡ βασιλεία Του στὸν κόσμο δὲν θὰ ἔχη τέλος.»

Ἡ Μαρία, μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ταραχὴ, ἐρώτησε τὸν Ἀγγελο: «Καὶ πῶς θὰ γίνουν ὅλα αὐτά;» «Μὲ τὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ», ἀποκρίθηκε ὁ Ἀγγελος. «Γιὰ τὸ Θεὸ τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο. Ὑστερα, ἡ Μαρία ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε: «Ἄς γίνη τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.»

Ἡ χαρμόσυνη αὐτὴ ἀγγελία τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ πρὸς τὴν Παρθένο Μαρία, ὀνομάζεται «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου». Τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία τὴν 25 Μαρτίου.

4. Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

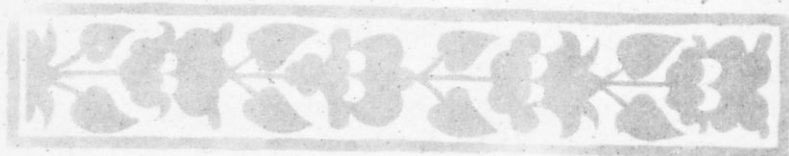
Ἡ Θεοτόκος, ὅπως θὰ ἰδοῦμε, ἐγέννησε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, Τὸν ἀνέθρεψε, ἄκουσε τὴ διδασκαλία Του καὶ παρακολούθησε τὴ Σταύρωσί Του. Μετὰ τὴ Σταύρωσι τοῦ Χριστοῦ, ἡ Θεοτόκος ἐξῆσε στὸ σπίτι τοῦ ἀγαπητοῦ μαθητοῦ Του Ἰωάννου. Ἐτσι τῆς εἶχε παραγγεῖλει ὁ Χριστός, ὅταν ἦταν ἐπάνω στὸ Σταυρό.

Τὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννου ἦταν στὴ Γεθσημανῆ, κοντὰ στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ὅταν ἡ Παναγία προαισθάνθηκε τὸ θάνατό της ἐκάλεσε τοὺς Ἀποστόλους, ποὺ ἦσαν σκορπισμένοι σὲ διάφορες χώρες, καὶ τοὺς εὐλόγησε. Ἐπειτα ἔπεσε στὸ κρεβάτι της, ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ ἀποκοιμήθηκε.

Στὴ σεμνὴ κηδεῖα τῆς Παναγίας, ἀγγελικὲς μελωδίες καὶ ὕμνοι ἀκούονταν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ποὺ ὑποδέχονταν τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μας ὀνομάζει τὸ θάνατο τῆς Παναγίας «Κοίμησις τῆς Θεοτόκου», διότι ἡ Μαρία δὲν ἐπέθανε, ἀλλ' ἀποκοιμήθηκε καὶ ζῆ μέσα στὴν ψυχὴ τῶν πιστῶν χριστιανῶν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν Κοίμησις τῆς Θεοτόκου τὴν 15ῃ Αὐγούστου.

Πολλοὶ Ναοὶ ἔχουν τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας. Σπουδαῖος εἶναι ὁ Ναὸς τῆς Μεγαλόχαρης τῆς Τήνου.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τ Α Κ Α Τ Α Τ Ο Ν Ι Ω Α Ν Ν Η Ν

Ε 1. Ὁ Ζαχαρίας καὶ ἡ Ἐλισάβετ

τὴν πόλι Χεβρών, κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα, ἐζουσε ὁ ἱερεὺς Ζαχαρίας μετὰ τὴ σύζυγό του Ἐλισάβετ. Κι οἱ δυο ἦσαν δίκαιοι καὶ εὐσεβεῖς κι ἐζουσαν ἡσυχὰ κι εἰρηνικά. Δὲν εἶχαν ὄμοια παιδιά, κι ἡ λύπη τους, γι' αὐτό, ἦταν μεγάλη. Κάθε ἡμέρα παρακαλοῦσαν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσῃ ἓνα παιδί.

Μιά ἡμέρα, καθὼς ἐλειτουργοῦσε ὁ Ζαχαρίας στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ἐφανερώθηκε μπροστὰ του ἓνας ἄγγελος. Ὁ Ζαχαρίας, μόλις εἶδε τὸν ἄγγελο, ἐφοβήθηκε. Ὁ ἄγγελος, ὄμως, τὸν καθησύχασε καὶ τοῦ εἶπε: «Μὴ φοβᾶσαι Ζαχαρία. Ὁ Θεὸς ἀκουσε τίς παρακλήσεις σου κι ἡ Ἐλισάβετ θ' ἀποκτήσῃ παιδί, ποῦ θὰ τ' ὀνομάσῃς Ἰωάννη». Ὁ Ζαχαρίας δὲν ἐπίστευσε τὰ λόγια τοῦ ἀγγέλου κι ἀπάντησε: «Μὰ, εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ αὐτό; ἀφοῦ κι ἐγὼ κι ἡ γυναῖκά μου εἴμαστε πιά γέροι;»

Ὁ ἄγγελος τοῦ ἀπάντησε: «Κι ὄμοια αὐτὸ θὰ γίνῃ. Ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε νὰ σοῦ ἀναγγείλω αὐτὴ τὴν εὐχάριστη εἶδησι. Ἐπειδὴ, ὄμως, ἐσὺ δὲν ἐπίστευες, ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ μείνης κουφὸς κι ἄφωνος, ὥσπου νὰ γεννηθῇ ὁ υἱός σου». Αὐτὰ εἶπε κι ἐξαφανίσθηκε.

Ταραγμένος ὁ Ζαχαρίας ἐβγήκε ἀπὸ τὸ ἱερὸ καὶ ἄφωνος, ὅπως ἦταν, δὲν ἠμποροῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴ λειτουργία: Ὅταν ἐπέστρεψε στὴ Χεβρών, μετὰ νοήματα ἔδωσε στὴν Ἐλισάβετ νὰ καταλάβῃ τί τοῦ εἶγε συμβῆ στὸ Ναό.

2. Ἡ Γέννησι τοῦ Ἰωάννου

Ἡ Ἐλισάβετ, πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ ἑννέα μῆνες ἐγέννησε ἓν ἀγοράκι. Ἡ χαρὰ τῶν γονέων, τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων ἦταν μεγάλη.

Ὅταν ἐπέρασαν ὀκτῶ ἡμέρες, ἀπ' τῆ γέννησι τοῦ παιδιοῦ, ἐμαζεύθησαν στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία οἱ συγγενεῖς νὰ δώσουν ὄνομα στὸ μωρό. Ὅλοι ἤθελαν νὰ δοθῆ στὸ παιδί, τ' ὄνομα τοῦ πατέρα του. Ἡ Ἐλισάβετ, ὅμως δὲν ἐσυμφωνοῦσε. Ἦθελε τὸ παιδί νὰ ὀνομασθῆ Ἰωάννης. Οἱ συγγενεῖς διαμαρτυρήθηκαν, πὼς τέτοιο ὄνομα δὲν ἔχει κανένας στὴν οἰκογένειά του.

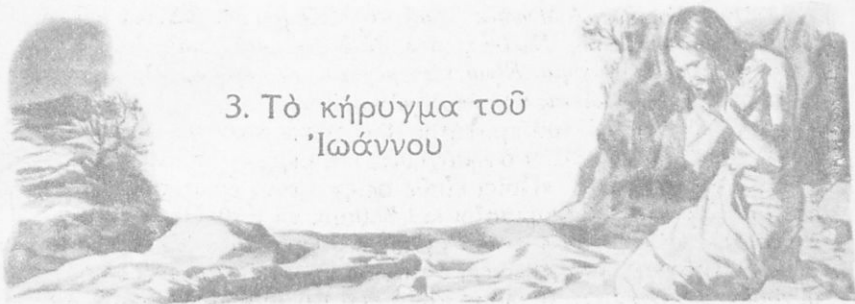
Τότε ἐζήτησαν μὲ νοήματα καὶ τὴ γνώμη τοῦ Ζαχαρία. Αὐτός, ἐπειδὴ ἦταν κουφὸς κι ἄφωνος, ἐζήτησε μιὰ πινακίδα κι ἔγραψε τὸ ὄνομα «Ἰωάννης».

Τὴν ἴδια στιγμή ἐλύθηκε ἡ γλῶσσα του κι ἄρχισε νὰ μιλάει καὶ νὰ λέγει προφητικά λόγια γιὰ τὸ παιδί. Εἶπε, ὅτι θὰ γινῆ μεγάλος προφήτης καὶ θὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ Χριστός. Ὅσοι βρίσκονταν στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία ἐκείνη τὴ στιγμή ἐμείναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ θαῦμα.

Χρόνο μὲ τὸ χρόνο τὸ παιδί ἐμεγάλωνε κοντὰ στοὺς γονεῖς του. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰωάννης ἐξεπερνοῦσε στὰ ἔργα καὶ στὴ σκέψι ὅλα τὰ παιδιά τῆς Χεβρών κι ὅλης τῆς περιοχῆς.

Τὴ γέννησι τοῦ Προδρόμου τὴν ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν 24ην Ἰουνίου.

3. Τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου

Ὁ Ἰωάννης ἐμεγάλωσε μὲ θεοσέβεια καὶ πίστι πρὸς τὸ Θεό. Ἐνωρίς ἔφυγε μακριὰ ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα κι ἐπῆγε στὴν Ἐρημο τῆς Ἰουδαίας, πέρα ἀπ' τὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Ἐκεῖ ἐζῆσε ἀσκητικό βίο. Προσευχόταν κι ἐμελετοῦσε τὶς Γραφές. Ἦταν γεμάτος ἀρετές: ἦταν ταπεινός, δίκαιος κι εὐσεβής. Ἐτρῶγε μέλι ἀπὸ ἀγριεὶς μέλισσες καὶ τρυφεροὺς βλαστούς. Ἐφοροῦσε ἓνα ἔνδυμα ἀπὸ τρίχες καμήλας κι ἔσφιγγε τὴ μέση του μὲ μιὰ δερμάτινη ζώνη.

Μὲ τὸ κήρυμά του προσπαθοῦσε νὰ σώση τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὶς ἁμαρτίες. «Μετανοεῖτε», ἔλεγε. «Πλη-

σιαζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Ἡ διδασκαλία αὐτῆ τοῦ Ἰωάννου ἐγινε γνωστὴ σ' ὅλη τὴ χώρα. Πολὺς κόσμος ἐπῆγαινε στὴν Ἐρημο γιὰ ν' ἀκούσῃ τὸ κήρυγμα τοῦ μεγάλου Προφήτου. Ὅσοι μετανοοῦσαν τοὺς ἐβάπτιζε στὸν Ἰορδάνη ποταμό.

Πολλοὶ ἐπίστευαν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν ὁ **Μεσσίας**, πού ἐπερίμενε ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός. Ὁ Ἰωάννης ὅμως, ἔλεγε σ' αὐτοὺς:

«Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ
ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν...»

«*Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ Μεσσίας. Ἐδῶ στήν Ἐρημο σᾶς διδάσκω καὶ σᾶς βαπτίζω μὲ νερό. Ἐνῶ, Ἐκεῖνος, ποῦ θὰ ἔλθῃ μετὰ ἀπὸ μένα θὰ σᾶς βαπτίξῃ μὲ Ἅγιο Πνεῦμα. Εἶναι τόσο μεγάλος, ποῦ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ λύσω οὔτε τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων Του.*»

Ἡ διδασκαλία τοῦ προφήτου διεδόθηκε παντοῦ. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀνησύχησαν καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐπήγαν νὰ τὸν ἀκούσουν. «Ποιοὶ εἶσθε σεῖς»; τοὺς ἐρώτησεν. «Εἵμαστε Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι καὶ ἤλθαμε νὰ μάθωμε, ἂν εἶσαι ὁ Μεσσίας». «Ὁχι!» τοὺς εἶπε. «Ὅπισω μου ἔρχεται Ἐκεῖνος».

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προετοίμασε τὸ δρόμο νὰ δεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ γι' αὐτὸ ὠνομάσθηκε **Πρόδρομος**. Ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν τὴν 7ην Ἰανουαρίου.

4. Ἡ ἀποκεφάλισις τοῦ Προδρόμου

Ὁ Ἰωάννης συνέχισε τὸ κήρυγμά του μὲ θάρρος. Μὲ ἀυστηρὰ λόγια κατηγοροῦσε ἀκόμη καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ἰουδαίας, τὸν Ἡρώδη καὶ τὴ γυναῖκα του τὴν Ἡρωδιάδα, γιὰ τὴν ἀνήθικη ζωὴ τους.

Ὁ Ἡρώδης ἐμάθαινε τὰ κηρύγματα τοῦ Προδρόμου κι ἐθύμωνε πολὺ. Δὲν ἐτολμοῦσε, ὅμως, νὰ τὸν τιμωρήσῃ, γιὰτὶ φοβόταν τὸ Λαό, ποῦ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Ἰωάννη. Πολὺ περισσότερο ἐμισοῦσε τὸν Πρόδρομο ἢ Ἡρωδιάδα. Γι' αὐτὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τρόπο νὰ τὸν θανατώσῃ.

Μὲ τὴν ἐπιμονή της κατῶρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Ἡρώδη νὰ τὸν φυλακίσῃ. Καὶ στὴ φυλακὴ ἀκόμη ὁ Ἰωάννης ἐξακολουθοῦσε νὰ κατηγορῇ τοὺς κακοὺς βασιλεῖς. Αὐτὸ ἐξαγρίωσε ἀκόμη περισσότερο τὴ φοβερὴ Ἡρωδιάδα. Καὶ τὴν ἡμέρα, ποῦ ἐώρταζε τὰ γενέθλιά του ὁ Ἡρώδης, εὐρήκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἰωάννη.

Στὴν ἑορτὴ αὐτὴ εἶχαν συγκεντρωθῆ ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς Ἰουδαίας. Ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας, ἡ **Σαλώμη**, ἐχόρευσε πολὺ ὠραία. Ὁ Ἡρώδης ἐνθουσιάστηκε τόσο ἀπὸ τὸ χορὸ της, ποῦ ὠρκίσθηκε νὰ τῆς χαρίσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ. Ἡ Ἡρωδιάδα τότε συνεβούλευσε τὴν κόρη της νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου μέσα σ' ἓνα πιάτο.

Ὁ Ἡρώδης ἐστενοχωρήθηκε πολύ, ὅταν ἄκουσε τὴν ἐπιθυμία τῆς κόρης του, ἀλλὰ γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ὄρκο του διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν Ἰωάννη. Ἔτσι κι ἔγινε. Ὁ Ἡρώδης παρέδωσε στὴ Σαλώμη τὸ κεφάλι τοῦ Προδρόμου «ἐντὸς πινακίου».

Ἡ θλίψι τῶν πιστῶν τοῦ Ἰωάννου ἦταν μεγάλη. Κλαίοντας ἐπῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν.

Ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ τελευταῖος προφήτης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Προδρόμου τὴν 29ην Αὐγούστου.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

1. Ἡ Γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἐπλησίαζε ὁ καιρὸς, ποῦ ἡ Θεοτόκος θὰ γεννοῦσε τὸν Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, τὸ Χριστό μας.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Ὀκταβιανὸς Αὐγουστος διέταξε νὰ γίνῃ ἀπογραφὴ τοῦ πληθυσμοῦ ὅλου τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους.

Ἡ διαταγὴ ἔλεγε, ὅτι κάθε πολίτης ἔπρεπε ν' ἀπογραφῆ στὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του. Τὴν ὠρισμένη ἡμερομηνία, ὅλοι ἐφρόντισαν νὰ εἶναι στὸν τόπο τους. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Ἰωσήφ. Ἐπὶ τῆς τῆς Μαρίας κι ἐξεκίνησαν γιὰ τὴ Βηθλεέμ, ποῦ ἦταν ὁ τόπος τῆς καταγωγῆς τους.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἐφθασαν νύκτα στὴ Βηθλεέμ. Ἦταν χειμῶνας καὶ εἶχε κρῦο φοβερό. Τὰ ξενοδοχεῖα τῆς μικρῆς πόλεως εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ξένους, καὶ ὅπου κι ἂν ἐχτύπησαν, κανένας δὲν τοὺς ἀνοίξε. Γι' αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ μετὰ τὴν Μαρία ἀναγκάσθηκαν νὰ περᾶσουν τὴ νύκτα τους ἔξω ἀπ' τὴν πόλι, μέσα σ' ἓνα σπήλαιο, ποῦ ἐχρησίμευε, γιὰ σταῦλος ζῶων.

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σταύλου, κοντὰ στὴ φάτνη, ἔστρωσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἡ μόνη συντροφιά τους ἦταν βώδια, ἄλογα κι ἄλλα ζῶα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ Θεοτόκος ἔφερε στὴ ζωὴ τὸ Χριστοῦ-λη μας. Τὸν ἐσπαργάνωσε, πρόχειρα, καὶ Τὸν ἐτοποθέτησε στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων.

Τὴ στιγμή ἐκείνη οὐράνιο φῶς ἔλαμψε κι ἐφώτισε τὸ σταῦλο. Ἄλλὰ κι ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο, ἡ σκοτεινὴ χειμωνιάτικη νύκτα ἄλλαξε ὄψι. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ φωτεινὴ λάμψη ἐφθανε ὡς τὴ γῆ κι ἐφώτιζε πέρα ὡς πέρα τὴ φύσι.

Τὰ οὐράνια εἶχαν ἀνοίξει κι ἄγγελοι ἀνεβοκατέβαιναν ὡς τῆ σπηλιά, ψάλλοντας μὲ τῆ γλυκειά φωνή τους : « Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ».

Τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ὄραμα παρακολουθοῦσαν, μὲ βαθειά κατάνυξι καὶ φόβου, οἱ βοσκοί, οἱ ὅποιοι ἐφύλαγαν τὰ κοπάδια τους γύρω στὴ Βηθλεέμ. Σὲ μιὰ στιγμή ἓνας ἄγγελος ἐπλησίασε τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς εἶπε : « Μὴ φοβάστε. Σήμερα ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὸν ἴδῃτε, εἶναι σὲ κεῖνο ἐκεῖ τὸ σπήλαιο ».

Οί βοσκοί ἐμπήκαν στή φωτισμένη σπηλιά και εἶδαν τὸ θεῖο βρέφος νὰ χαμογελά μέσα στή φάτνη τῶν ζώων. Μὲ φόβο και θαυμασμό ἐγονάτισαν και προσκύνησαν τὸ Χριστό. Ἀργότερα διέδωσαν τὸ θαῦμα σ' ὅλη τὴ Βηθλεέμ.

Τῇ γέννησι τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τὰ Χριστούγεννα, τὴν ἐορτάζομε τὴν 25 Δεκεμβρίου. Εἶναι ἡ μεγαλύτερα ἐορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης. Τὰ χριστούγεννα ψάλλονται τὰ παρακάτω.

●

Ἄπολυτίκιον

*Ἡ Γέννησίς Σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τῆς γνώσεως.
Ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἀστροῖς λατρεύοντες
ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο. Σε προσκυνεῖν,
τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ σὲ γινώσκειν
ἐξ ὕψους ἀνατολήν. Κύριε, δόξα Σοι.*

●

Καταβασία

*Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε,
Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε.
Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε.
Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἀνυμνήσατε λαοί. Ὅτι δεδόξασται.*

2. Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου

Σαράντα ἡμέρες μετὰ τὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἐπήγαν τὸ Θεῖο βρέφος στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἦταν συνήθεια τῶν Ἰουδαίων, τὸ πρῶτο ἀρσενικὸ παιδί, στίς σαράντα ἡμέρες, νὰ τὸ παρουσιάσουν στὸ Ναό.

Γιὰ τὴν τελετὴ αὐτὴ, ὅσοι γονεῖς ἦσαν πλούσιοι προσέφεραν ἓνα ἄρνι κι ἓνα μικρὸ περιστέρι ἢ τρυγόνι. Ὅσοι γονεῖς ἦσαν πτωχοί, ἔδιναν μόνον ἓνα ζευγάρι περιστέρια ἢ ἓνα ζευγάρι τρυγόνια.

Ὅταν ἔφεραν τὸν Ἰησοῦ, στὸ Ναὸ ἱερεὺς ἦταν ὁ γέρος Συμεών. Σ' αὐτόν, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, εἶχε φανερώσει, ὅτι πρὶν πεθάνει θὰ ἐβλεπε τὸ Χριστό. Ὁ Συμεών, μόλις εἶδε τὸ παιδί, ἐκατάλαβε, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ Χριστός.

Ἐπῆρε, λοιπόν, τὸ βρέφος στὴν ἀγκαλιά του κι ἐφώνασε : «*Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα*». Δηλαδή, τώρα πού εἶδαν τὰ μάτια μου τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἄς πεθάνω. Εἶπε κι ἄλλα προφητικὰ λόγια κι εὐλόγησε τὸ παιδί καὶ τοὺς γονεῖς Του.

Μετὰ τὴν τελετὴ οἱ γονεῖς μὲ τὸ Χριστὸ ἐπέστρεψαν στὴ Βηθλεέμ. Ἡ παρουσίασι τοῦ Ἰησοῦ στὸ Ναὸ ὀνομάζεται Ἑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου, διότι ὁ Συμεὼν ὑπήντησε, δηλαδή ἐδέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του τὸν Κύριον.

Ἡ Ὑπαπαντὴ ἐορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας τὴν 2αν Φεβρουαρίου.

3. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων

Τῇ θεῖα νύκτα, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός, τρεῖς σοφοὶ ἄνδρες, ποῦ τοὺς ὠνόμαζαν **Μάγους** στὶς μακρυνές χώρες τῆς Ἀνατολῆς, εἶδαν ψηλά στὸν οὐρανὸ ἕνα φωτεινὸ ἀστέρι. Αὐτὸ τοὺς ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση καὶ κατάλαβαν, ὅτι κάπου ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Ἐξεκίνησαν, τότε, καὶ μὲ ὁδηγὸ τοὺς τὸ λαμπερὸ αὐτὸ ἀστέρι ἔφθασαν στὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ, ἄρχισαν νὰ ἐρωτοῦν, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς, ὁ *Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων*.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων Ἡρώδης, ὅταν ἔμαθε, ὅτι τρεῖς Μάγοι ζητοῦν κάποιον νέον Βασιλέα, κατετρόμαξε, γιατί ἐφοβήθη μήπως χάσῃ τὸ θρόνο του.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ἐκάλεσε στὸ Παλάτι του τοὺς Ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων κι ἐζήτησε νὰ τοῦ ποῦν, ποῦ λέγουν οἱ Γραφεῖς, ὅτι ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

Οἱ ἱερεῖς ἀπάντησαν, ὅτι ὁ **Μεσσίας** θὰ γεννηθῇ στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας. Αὐτὸ λέγει ἡ Ἁγία Γραφή. Ὅταν ἄκουσεν αὐτὸ ὁ Ἡρώδης, ἐκάλεσε τοὺς τρεῖς Μάγους καὶ τοὺς εἶπε :

«Ὁ Βασιλεὺς ἐγεννήθη στὴ Βηθλεέμ. Πηγαίνετε νὰ τὸν προσκυνήσετε. Ἐπειτα, σὰς παρακαλῶ, νὰ ἐπιστρέψετε γιὰ νὰ μοῦ πῆτε, ποῦ ἀκριβῶς εὐρίσκεται, γιὰ νὰ πάω κι ἐγὼ νὰ τὸν προσκυνήσω».

Οἱ Μάγοι μόλις ἐβγήκαν ἔξω ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα εἶδαν πάλι τὸ ἄστρο στὸν οὐρανό. Ἀκολουθώντας το ἔφθασαν στὴ Βηθλεέμ. Τὸ ἀστέρι ἐστάθη ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπ' τὸ σπίτι ὅπου βρισκόταν ὁ Χριστός.

Μπήκαν στὸ σπίτι, ἐγονάτισαν, προσκύνησαν τὸ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ προσέφεραν στὸ βρέφος δῶρα : *Χρυσὸ καὶ λίβανον* καὶ *σύμυραν*.

Ἐπειτα ἐτοιμάστηκαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν πατρίδα τους. Στὸν ὕπνο τους, ὅμως, παρουσιάσθηκε ὁ ἄγγελος ὁ ὁποῖος τοὺς εἶπε :

«Μὴν περάσετε ἀπὸ τὸν Ἡρώδη. Ἐχει σκοπὸ νὰ σκοτώσῃ τὸ νεογέννητο Ἰησοῦ. Ἀλλὰ νὰ γυρίσετε στὴν πατρίδα σας ἀπὸ ἄλλο δρόμο».

Οἱ Μάγοι ἔκαμαν ὅπως τοὺς εἶπε ὁ ἄγγελος. Ἐγύρισαν στὴν πατρίδα τους, χωρὶς νὰ συναντήσουν τὸν Ἡρώδη. Κι ἔτσι δὲν ἔμαθεν ὁ κακὸς Ἡρώδης, ποῦ βρίσκεται ὁ Χριστός.

4. Ὁ Ἡρώδης καὶ ἡ φυγὴ τοῦ Ἰησοῦ στὴν Αἴγυπτο

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν Μάγων, ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθηκε στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε :

«Ἰωσήφ, νὰ πάρῃς τὸ παιδί μετὰ τὴ μητέρα του καὶ νὰ πάῃς στὴν Αἴγυπτο, γιατί ὁ Ἡρώδης ἔχει σκοπὸ νὰ τὸ θανατώσῃ. Θὰ μείνῃς ἐκεῖ, ὥσπου νὰ σὲ εἰδοποιήσω».

Ὁ Ἰωσήφ σύμφωνα μετὰ τὴν παραγγελία τοῦ Ἀγγέλου, ἐπῆρε τὴ Μαρία μετὰ τὸ *Θεῖο Βρέφος* καὶ ἔφυγαν κρυφὰ γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ δὲν ἔφθανε ἡ ἐξουσία τοῦ Ἡρώδη. Στὸ μεταξὺ ὁ Ἡρώδης, μάταια, περίμενε στὰ Ἱεροσόλυμα νὰ ἐπιστρέψουν οἱ Μάγοι, γιὰ νὰ τοῦ δώσουν πληροφορίες.

Ὅταν ἔμαθε, ὅτι οἱ Μάγοι ἔφυγαν γιὰ τὴν πατρίδα τους ἀπὸ ἄλλο δρόμο, ἐθύμωσε πολὺ. Κι ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ τὸ Χριστό, ἔδωσε διαταγὴ νὰ θανατώσουν ὅλα τὰ παιδιά, ποὺ κατοικοῦσαν στὴ Βηθλεὲμ καὶ στὰ περίχωρα, ἀπὸ δύο χρονῶν καὶ κάτω.

Οἱ στρατιῶτες, ποὺ ἐπῆραν τὴ διαταγὴ, ἔσφαξαν δέκα τέσσερες χιλιάδες μικρὰ παιδιά. Τὸ κακό, ποὺ ἔγινε δὲν περιγράφεται.

Ὁ φοβερὸς Ἡρώδης, μετὰ τὸν τρόπο αὐτό, ἡσύχασε· δὲν ἤξερε βέβαια, ὅτι ὁ Χριστὸς βρισκόταν τότε στὴν Αἴγυπτο.

Ἐπιπλέον ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ τυραννὸς Ἡρώδης πέθανε μέσῃ σὲ φοβεροὺς πόνους. Μετὰ τὸ θάνατό του, παρουσιάσθηκε ὁ Ἄγγελος στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τὴν οἰκογένειά του στὴ Ναζαρέτ. Ἔτσι κι ἔγινε.

Ἡ ἱερὴ οἰκογένεια ἐγκατεστάθηκε στὴ Ναζαρέτ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς ὠνομάσθηκε *Ναζωραῖος*.

5. Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής στὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος

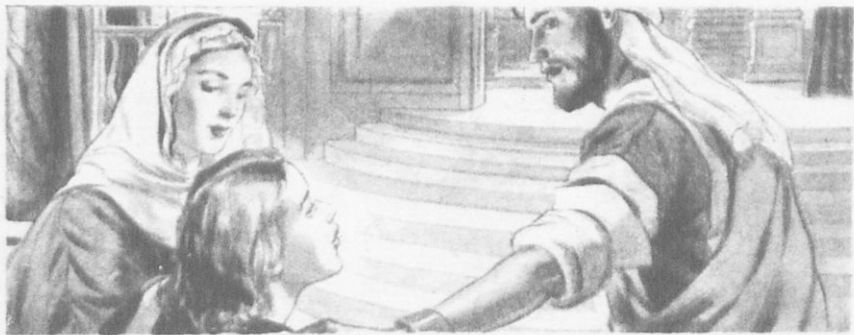
Ὁ Ἰησοῦς ἐμεγάλωνε κοντὰ στοὺς γονεῖς Του κι ἐβοηθοῦσε τὸν Ἰωσήφ στὶς ἐργασίες τοῦ ξυλουργεῖου. Ὅπως ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ναζαρέτ, ἔτσι κι ὁ Ἰησοῦς ἐζῴσσε λιτὰ κι ἀπλὰ στὸ πτωχικὸ σπίτι τοῦ Ἰωσήφ, χωρὶς πολυτέλειες καὶ ιδιαίτερες φροντίδες. Ἐξελχώριζε, ὅμως, ἀνάμεσα στοὺς συνομήλικούς Του στὴ σοφία, τὴν καλωσύνη καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

Ὅταν ἔγινε δώδεκα ἐτῶν ἐπῆγε μὲ τοὺς γονεῖς Του στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ ἐορτάσουν τὸ Πάσχα. Γιὰ τοὺς Ἰουδαίους τὸ Πάσχα ἦταν ἡ μεγαλυτέρα ἐορτή.

Ἄφου ἐτελείωσεν ἡ μεγάλη αὐτῆ ἑορτή, ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία μαζί με ἄλλους συμπατριῶτες τους ἐπέστρεψαν στή Ναζαρέτ. Δέν ἐπρόσεξαν, ὅμως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δέν ἦταν μαζί τους. Ἐνόμιζαν ὅτι προχωροῦσε με ἄλλα παιδιὰ μικροστά.

Τὸ βράδυ, πού ἦλθεν ἡ ὥρα νά φᾶνε, νά κοιμηθοῦν καὶ νά ξεκουρασθοῦν, κατάλαβαν, ὅτι τὸ παιδί εἶχε μείνει στὰ Ἱεροσόλυμα. Στενοχωρημένοι οἱ γονεῖς ἐπέστρεψαν στήν ἱερῆ πόλι, γιά νά εὔρουν τόν Ἰησοῦ. Τρεῖς ἡμέρες ἔψαχναν νά Τόν εὔρουν. Τέλος Τόν βρῆκαν στὸ Ναό, νά κάθεται ἀνάμεσα στοὺς ἱερεῖς καὶ νά συζητᾷ, σὰ μεγάλος σοφός.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἀπόρησαν βλέποντας τὸ παιδί νά συζητᾷ με τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ. «Παιδί μου, γιατί τό ἔκανε, αὐτό; Μᾶς κατετρόμαξες, τρεῖς ἡμέρες σέ ἀναζητοῦμε». Τοῦ εἶπε ἡ Μαρία. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀποκρίθηκε: «Γιατί με ζήτησατε; Δέν ξέρετε, ὅτι ἐγὼ πρέπει νά μένω στόν οἶκον τοῦ πατρός μου»; Κατόπιν ἐγύρισαν στή Ναζαρέτ, ὅπου ὁ Ἰησοῦς χρόνο με χρόνο ἐπρόκοβε στίς χάρες καὶ στή σοφία.

6. Ἡ Βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν ἔφυγε ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ καὶ ἦλθε στὸν Ἰορδάνη ποταμό, γιὰ νὰ βαπτισθῆ ἀπ' τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο. Μόλις ὁ Ἰωάννης Τὸν εἶδε νὰ ἔρχεται ἐξεπλάγη. Προχώρησε νὰ Τὸν ὑποδεχθῆ καὶ Τοῦ εἶπε :

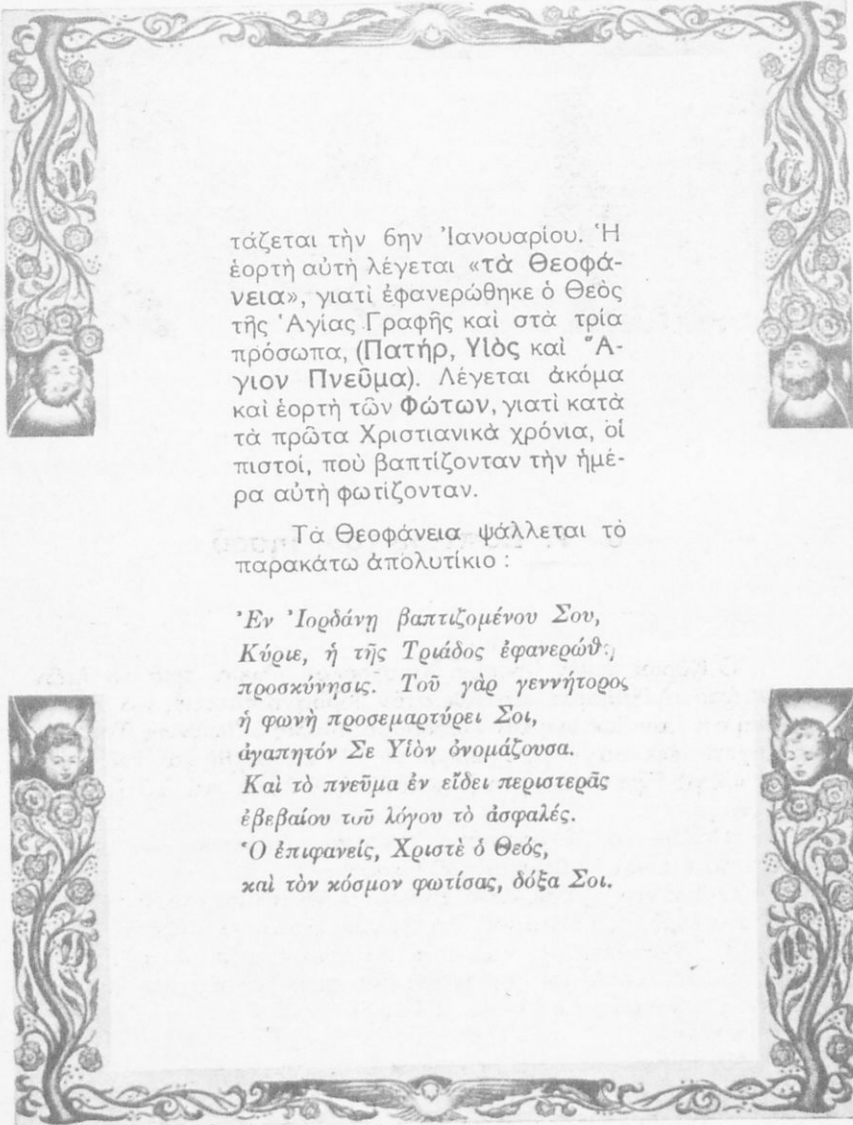
«Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ Σένα καὶ Σὺ ἔρχεσαι σὲ μένα ;»

«Πρέπει νὰ με βαπτίσῃς Ἰωάννη», ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς, «γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ἰωάννης, χωρὶς ἄλλη ἀντίρρηση, ἐβάπτισε τὸν Ἰησοῦ στὰ νερὰ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Τῆ στιγμῆ ἐκείνη οἱ οὐρανοὶ ἀνοιξαν. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέβηκε *«ἐν εἶδει περιστερᾶς»* πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Ἰησοῦ καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπ' τὸν οὐρανό: *«Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠὲ δόξα»*.

Μὲ τὸ βάπτισμα ἐφανερώθηκε, πῶς, πραγματικά, ὁ Ἰησοῦς ἦταν Υἱὸς Τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Βάπτισις εἶναι μεγάλη ἐορτὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐορ-

τάζεται τὴν ἡμέραν Ἰανουαρίου. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ λέγεται «τὰ Θεοφάνεια», γιατί ἐφανερώθηκε ὁ Θεὸς τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ στὰ τρία πρόσωπα, (Πατὴρ, Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα). Λέγεται ἀκόμα καὶ ἑορτὴ τῶν Φώτων, γιατί κατὰ τὰ πρῶτα Χριστιανικὰ χρόνια, οἱ πιστοὶ, ποὺ βαπτίζονταν τὴν ἡμέραν αὐτὴ φωτίζονταν.

Τὰ Θεοφάνεια ψάλλεται τὸ παρακάτω ἀπόλυτικό :

*Ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου,
Κύριε, ἢ τῆς Τριάδος ἐφανερώθῃ,
προσκύνησις. Τοῦ γὰρ γεννήτορος
ἢ φωνῆ προσεμαρτύρει Σοι,
ἀγαπητόν Σε Υἱὸν ὀνομάζουσα.
Καὶ τὸ πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς
ἐβεβαίον τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές.
Ὁ ἐπιφανείς, Χριστὲ ὁ Θεός,
καὶ τὸν κόσμον φωτίσας, δόξα Σοι.*

7. Ἡ ἐκλογή τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ

Μετὰ τὸ βάπτισμά Του ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε στὴν Ἔρημο. Ἐκεῖ ἔμεινε σαράντα ἡμέρες νηστεύοντας καὶ προσευχόμενος. Μὲ τὴ νηστεία καὶ τὴν προσευχὴ ἑτοιμαζόταν γιὰ τὸ μεγάλο ἔργο τῆς Θείας διδασκαλίας Του.

Ἀπὸ τὴν ἔρημο ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ συνάντησε γιὰ δευτέρου φορά τὸν Πρόδρομο. Τὸν εὗρηκε ἐκεῖ νὰ διδάσκη τοὺς μαθητάς του.

Μόλις ὁ Ἰωάννης εἶδε τὸ Χριστὸ νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ εἶπε στοὺς μαθητάς του: «*Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἱρῶ τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.*»

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰωάννου ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωση στοὺς μαθητάς. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπ' τὰ προφητικὰ αὐτὰ λόγια, ἄφησαν τὸν Ἰωάννη καὶ ἀκολούθησαν τὸ Χριστὸ. Οἱ δύο αὐτοὶ μαθηταὶ ἦσαν: Ὁ Ἰωάννης, ὁ γιὸς τοῦ Ζεβεδαίου κι ὁ Ἀνδρέας, ὁ γιὸς τοῦ Ἰωνᾶ. Ἐπειδὴ ἦσαν οἱ πρῶτοι μαθηταὶ Του ὠνομάσθησαν Πρωτόκλητοι.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἀνδρέας ἐκάλεσε τὸν ἀδελφὸ του τὸν Σίμωνα, ποὺ ἦταν ψαράς ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰησοῦ. Μόλις εἶδε τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε τίς σκέψεις του καὶ εἶπε: «Ἐσὺ εἶσαι ὁ Σίμων, ὁ γιὸς τοῦ Ἰωνᾶ!» Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ λέγεσαι Σίμων, ἀλλὰ Κηφᾶς, δηλ. Πέτρος».

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητάς Του ἐπροχώρησαν στὴ Γαλιλαία. Περνώντας ἀπ' τὴν παραλία τῆς λίμνης Τιβεριάδος συνάντησαν τὸ Φίλιππο πού ψάρευε.

«Ἐλα μαζί μου», τοῦ εἶπε ὁ Χριστός. Ὁ Φίλιππος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ μαγεμένος κι αὐτὸς ἀπὸ τὴ θεϊκὴ χάρη τοῦ Ἰησοῦ, ἀμέσως ἐγκατέλειψε τὰ δίκτυά του καὶ τὸν ἀκολούθησε. Ἦταν κι αὐτὸς Γαλιλαῖος. Καταγόταν ἀπ' τὴ Βηθσαϊδά.

Τὸ ὄνομα Φίλιππος εἶναι Ἑλληνικό, γιατί στὴ Βηθσαϊδά, ἐξοῦσαν ἀγαπημένα μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ πολλοὶ Ἕλληνες.

Ὁ Φίλιππος εἶχε ἓνα πολὺ καλὸ φίλο, τὸ **Ναθαναήλ**, πού τὸν ἔλεγαν καὶ **Βαρθολομαῖο**. Ἐτρεξε, λοιπόν, νὰ βρῆ τὸ φίλο του τὸν Ναθαναήλ. Τὸν συνάντησε κάτω ἀπὸ μιὰ συκιά πού διάβαζε καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐλα, Ναθαναήλ, νὰ γνωρίσῃς τὸν Μεσσία τὸν Ναζωραῖο, ἐγὼ εἶμαι μαζί Του».

Ὁ Ναθαναήλ δὲν πολυπίστεψε στὸν Φίλιππο καὶ τοῦ εἶπε: «Μὰ εἶναι δυνατὸν νὰ βγῆ κάτι καλὸ ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ;»

«Ἐλα καὶ θὰ δῆς», τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Φίλιππος.

Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Χριστὸς νὰ πηγαίνουν, ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ Ναθαναήλ, τοῦ ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε μὲ καλωσύνη.

«Νὰ ἓνας Ἰσραηλῆτης; πού δὲν ἔχει πονηριὰ μέσα του».

«Ἀπὸ ποῦ μὲ γνωρίζεις, Κύριε;» ἐρώτησε ὁ Ναθαναήλ.

«Σὲ εἶδα νὰ κάθῃσαι κάτω ἀπὸ τὴ συκιά, πρὶν σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος», ἀπάντησε ὁ Κύριος.

Ὁ Ναθαναήλ ἐταράχθηκε. Ἐνα ρίγος ἐπέρασε τὸ σῶμα του καὶ μὲ θαυμασμό ἐφώνασε: «Κατάλαβα Κύριε, εἶσαι ἀληθινὰ ὁ Μεσσίας: εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ», καὶ ἔσκυψε μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι του.

Δὲν ἐπέρασαν πολλές ἡμέρες καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἔγιναν πολλοί. Οἱ σπουδαιότεροι μαθηταὶ ἦσαν δώδεκα:

Ἄνδρέας καὶ Πέτρος, τὰ παιδιά τοῦ Ἰωῶνᾶ.

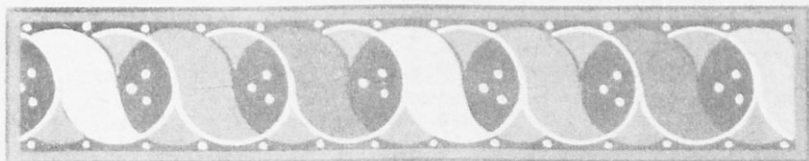
Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, τὰ παιδιά τοῦ Ζεβεδαίου.

Φίλιππος καὶ Ναθαναήλ, οἱ δυὸ φίλοι

Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου καὶ Λεββαῖος ἢ Θαδδαῖος.

Θωμᾶς ὁ Δίδυμος καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης.

Σίμων ὁ Κανανῆτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τὸ θαῦμα στὸν γάμο τῆς Κανᾶ

Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς Του ἔφθασε μιὰ μέρα στὴ μικρὴ πόλι Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας. Ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες στὴν Κανᾶ γινόταν ἕνας γάμος. Στὸ γάμο αὐτὸ εἶχαν καλέσει τὸν Ἰησοῦ, τὴν μητέρα Του καὶ τοὺς Μαθητὰς Του.

Ἐπειδὴ οἱ καλεσμένοι ἦσαν πολλοί, τὸ κρασί δὲν ἔφθασε. Ἡ Θεοτόκος ἐκατάλαβε, πρώτῃ, τὴν ἔλλειψι τοῦ κρασιοῦ καὶ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μὴ ντροπιασθῇ ὁ γαμπρός, εἶπε στὸν Ἰησοῦ: «Παίδι μου, τὸ κρασί ἐτελείωσε».

«Δὲν ἦλθε ἡ ὥρα μου ἀκόμα, μητέρα», εἶπε ὁ Χριστός. Ἡ Θεοτόκος ἐφώνασε κοντὰ τῆς τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς εἶπε: «Νὰ κάνετε ὅ,τι σὰς πῆ ὁ Ἰησοῦς». Σὲ λίγο ὁ Ἰησοῦς διέταξε τοὺς ὑπηρέτες κὶ ἐγέμισαν μὲ νερὸ τὶς 6 στάμνες, ποὺ ἦταν ἐκεῖ, κὶ ἀφοῦ τὶς εὐλόγησε, εἶπε: «Δώστε τώρα νὰ πιοῦν οἱ καλεσμένοι».

Ὁ Ἀρχιτρίκλιнос ἐδοκίμασε πρώτος τὸ κρασί, τοῦ ἄρεσε καὶ μὲ θαυμασμό εἶπε στὸ γαμπρό. «Στὰ γλέντια εἶναι συνήθεια νὰ δίνουν πρώτα τὸ καλὸ κρασί κὶ ὅταν χορτάσουν οἱ καλεσμένοι, τότε βγάζουν καὶ τὸ χειρότερο Ἐσοῦ ἕκαμες τὸ ἀντίθετο, γιατί;» Ὁ γαμπρός δὲν ἔδωσε καμμιά ἀπάντησι, γιατί δὲν ἤξερε ποῦ βρέθηκε τὸ καλὸ κρασί. Σὲ λίγο, ὅμως, κὶ αὐτὸς κὶ ὅλοι οἱ καλεσμένοι, ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες, πῶς ἐγίνε τὸ θαῦμα.

2. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ παιδιοῦ τῆς χήρας τῆς Ναϊν

Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς Του ἄρχισε νὰ περιοδεύῃ τὰ χωριά καὶ τὶς πόλεις τῆς Γαλιλαίας καὶ νὰ διδάσκῃ.

Ἐφθασε μίᾳ ἡμέρᾳ στὴν πόλι Ναϊν. Ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι συνάντησε μίᾳ κηδεία. Κηδευόταν ὁ μοναχογιὸς μίᾳς χήρας. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἔκλαιγε μὲ σπαραγμὸ τὸ χαμὸ τοῦ παιδιοῦ της. Ὁ Ἰησοῦς συγκινήθηκε ἀπὸ τοὺς θρήνους τῆς μητέρας, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε: «Γυναίκα μὴ κλαῖς!»

Ἦστερα ἐπλησίασε τὸ φέρετρο καὶ μέσα σὲ ἀπόλυτη σιγὴ πρόσταξε. «Σῆκω, σὲ σένα τὸ λέγω, σῆκω!» Ἀμέσως τὸ νεκρὸ παιδί ἀνασηκώθηκε στὸ φέρετρο κι ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ.

Ὁ Χριστὸς, τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸ παρέδωσε στὴ μητέρα του. Ἐκείνη ἄρχισε νὰ φιλῇ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πλῆθος, ποῦ παρακολουθοῦσε τὴν κηδεία, ἔμεινε κατάπληκτο ἀπὸ τὸ θαῦμα. Ἐδόξαζε τὸ Θεό, κι ἔλεγεν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι μεγάλος προφήτης, ποῦ θὰ ἔσωζε τὸν κόσμον ἀπ' τὶς ἁμαρτίες.

3. Ἡ ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου

Μιᾶ ἡμέρᾳ, ὁ Ἰησοῦς, ἐδειπνοῦσε στὸ σπίτι τοῦ μαθητοῦ Του **Ματθαίου**, στὴν Καπερναοῦμ. Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ ἦλθεν ὁ **Ἰάειρος**, ποῦ ἦταν ἄρχοντας τῆς Συναγωγῆς, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ σώσῃ τὴν 12χρονη κόρη του, ποῦ ἦταν βαρειά ἄρρωστη.

Ὁ Διδάσκαλος ἐλυπήθηκε τὸν δυστυχισμένον πατέρα κι ἐσηκώθηκε νὰ πάῃ στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου. Καθὼς πρόχωροῦσαν, ἕνας ὑπηρετὴς ἐπλησίασε τὸν Ἰαείρο καὶ τοῦ εἶπε: «Ἄδικα κουράζεις τὸν Διδάσκαλο, εἶναι πλέον ἀργά, ἡ κόρη σου ἐπέθανε». Ὁ πατέρας ἔμεινε ἄφωνος κι ἀκίνητος, μὲ τὸ θλιμμένον βλέμμα του γυρισμένον στὸν Χριστό. «Μὴ φοβᾶσαι! Πίστευε, καὶ ἡ κόρη σου θὰ σωθῇ», τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

Ὅταν ἐφθασαν στὸ σπίτι, ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἔκλαιαν κι ἐθρηνοῦσαν τὸ θάνατο τῆς κόρης.

«Μὴ κλαῖτε, δὲν ἐπέθανε, ἀλλ' ἐκοιμήθηκε», εἶπε ὁ Χριστός. Κι ἀμέσως ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κόρης μαζὶ μὲ τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Ἐπλησίασε τὴν κόρη στὸ κρεβάτι, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε: «Κόρη μου, σῆκω ἐπάνω».

Ἡ νεκρή ἀνασηκώθηκε κι ἐπήδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Οἱ γονεῖς, πὺ εἶδαν ζωντανὸ τὸ παιδί τους ἔπεσαν στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, χαρὰ καὶ θαυμασμό. Ὁ Χριστὸς μὲ τοὺς μαθητὰς Του, ἀνεχώρησαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν Καπερναοῦμ.

4. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ

Ὁ Ἰησοῦς εἶχε γυρίσει στὴν Καπερναοῦμ ἀπὸ μιὰ περιοδεία Του. Στὸ σπίτι, πὺ ἐφιλοξενήθηκε ἐμαζεύτηκε πολὺς κόσμος, γιὰ ν' ἀκούσῃ τὴ διδασκαλία Του. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ἦσαν καὶ πολλοὶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, πὺ εἶχαν ἔλθῃ νὰ τὸν ἀκούσουν γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν, ἂν ἦταν ἀλήθεια, πὺς ἐγιάτρευε μ' ἕναν λόγο Του τίς πὺ φοβερὲς ἀρρώστειες.

Εἶχε γεμίσει τὸ σπίτι ἀπὸ κόσμο, κι ἀπ' ἔξω στεκόταν πλῆθος πολὺ, πὺ δὲν ἐχωροῦσε νὰ μπῆ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἦλθαν καὶ τέσσερες ἀνθρωποὶ, πὺ ἐσήκωναν σ' ἕνα φορεῖο ἕνα συγγενὴ τους παραλυτικό. Ἦθελαν μὲ κάθε τρόπο νὰ φέρουν τὸν ἀρρωστό τους, μπροστὰ στὸ Χριστό, γιὰτὶ ἐπίστευαν, ὅτι μόνον Αὐτὸς ἦταν σὲ θέση νὰ τὸν γιάτρευῃ. Βλέποντας ὅμως, ὅτι δὲν ἦταν δυνατό νὰ διασχίσουν τὸ πλῆθος, γιὰ νὰ φθάσουν στὸ Χριστό, ἀνέβηκαν στὴ στέγη, ἀνοιξαν μιὰ τρύπα κι ἀπὸ κεῖ κατέβασαν τὸν παραλυτικό μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς βλέποντας τὴ μεγάλη πίστι τοῦ παραλυτικοῦ καὶ τῶν συγγενῶν του ἀπεφάσισε νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Σήκωσε τὸ χέρι Του, εὐλόγησε τὸν παραλυτικὸ καὶ εἶπε: «*Τέκνον, ἀφέωνται σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*», δηλ. Παιδί μου, σοὺ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου.

Οἱ Φαρισαῖοι, ὅμως, ὅταν ἄκουσαν, τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ, ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ λένε: «Αὐτὸ εἶναι βλαστήμια. Τί εἶναι αὐτός; Τίς ἁμαρτίες μόνο ὁ Θεὸς τίς συγχωρεῖ».

Ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε τίς σκέψεις τῶν Φαρισαίων καὶ τοὺς λέγει:

«Γιατὶ βάζετε κακὸ στό νοῦ σας; Τί εἶναι πιὸ εὐκόλο, νὰ πῶ στὸν ἄρρωστο: συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου ἢ πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ περιπάτει; Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴ δύναμι ὄχι μόνο νὰ συγχωρῇ τίς ἁμαρτίες, ἀλλὰ καὶ ἄρρώστειες νὰ θεραπεύῃ».

Καὶ ἀμέσως γυρίζοντας στὸν παραλυτικὸ τοῦ εἶπε: «Παραλυτικέ. Σήκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε σπίτι σου». Ὁ παραλυτικὸς σηκώθηκε, πῆρε τὸ φορεῖο καὶ διασχίζοντας τὸ πλήθος ἔφυγε.

Ἐπῆγε σπίτι του δοξάζοντας τὸ Θεό. Ὑστερα ὁ κόσμος διαλύθηκε κι ὁ καθένας ἔφθασε σπίτι του γεμάτος πίστι στὸ Χριστό. Πολλοὶ ἔλεγαν: «Ποτὲ δὲν εἶδαμε τέτοια θαύματα. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἀληθινὸς Μεσσίας».

5. Ἡ θεραπεία τῶν Δέκα λεπρῶν

Κάποτε πάλι ὁ Ἰησοῦς συνάντησε ἔξω ἀπὸ μιὰ πόλι δέκα λεπρούς. Οἱ δυστυχησμένοι αὐτοὶ ἄρρωστοι δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦν μαζί με τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Μόλις εἶδαν ἀπὸ μακριὰ τὴ συνοδεία τοῦ Ἰησοῦ, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν δυνατὰ. «Κύριε Ἰησοῦ, ἐλέησέ μας!»

Ὁ Ἰησοῦς συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν δυστυχία τῶν λεπρῶν, ἐθαύμασε τὴν πίστι τους καὶ εἶπε:

«Πηγαίνετε στὰ σπίτια σας. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν στιγμή εἴστε καλά». Πραγματικά, οἱ δέκα λεπροὶ ἔνοιωσαν ὅτι ἐθεραπεύθησαν. Ἐτρεξαν, λοιπόν, ἀμέσως στοὺς ἱερεῖς νὰ τοὺς δώσουν τὴν ἄδεια νὰ παραμείνουν στὰ χωριά τους.

Οί ιερείς, όταν είδαν ότι οι λεπροί είχαν γιατρευθῆ, τούς ἄφησαν νά κατοικήσουν στά χωριά τους. Ἀπό τούς δέκα λεπρούς μόνον ἕνας ἐγύρισε στόν Ἰησοῦ. Ἔπεσε στά πόδια Του καί Τόν εὐχαριστοῦσε γιά τό καλό πού τοῦ ἔκανε. Κι αὐτός ἦταν Σαμαρείτης, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἦσαν Ἰουδαῖοι.

Ὁ Χριστός μόλις εἶδε τόν Σαμαρείτη πεσμένον στά πόδια Του, εἶπε :

«Ἐγὼ ἐθεράπευσα δέκα λεπρούς, πού εἶναι οἱ ἄλλοι ἐννέα»; Ἔπειτα, εἶπε στούς μαθητάς Του : «Βλέπετε ; οἱ ἐννέα Ἰουδαῖοι μὲ ξέχασαν, ἐνῶ ὁ Σαμαρείτης μ' ἐθυμῆθηκε. Καί κοιτάζοντας πάλι τόν Σαμαρείτη τοῦ εἶπε : «Πήγαινε, ἡ πίστι σου σ' ἔσωσε».

6. Ὁ Ἐκατόνταρχος τῆς Καπερναοῦμ

Μιά ἡμέρα ἦλθε στόν Ἰησοῦ ἕνας Ρωμαῖος Ἐκατόνταρχος καί τοῦ εἶπε : «Κύριε, ἔχω ἕνα πολύ βαρεῖά ἄρρωστο καί ὑποφέρει πάρα πολύ ὁ δυστυχισμένος. Σέ παρακαλῶ, βοήθησέ τον νά θεραπευθῆ». Ὁ Χριστός πού ἐθαύμασε τήν μεγάλη πίστι τοῦ Ρωμαίου ἀξιωματικοῦ, συγκινήθηκε καί τοῦ εἶπε : «Ἔλα, πάμε, θά θεραπεύσω τόν ὑπηρετή σου». «Κύριε, ἐγὼ δέν εἶμαι ἀξίος νά Σέ δεχθῶ στό σπίτι μου. Εἶμαι βέβαιος πῶς κι ἕνα λόγο, ἂν πῆς ἀπό ἐδῶ εἶναι ἀρκετός νά θεραπεύση τόν ὑπηρετή μου».

Ἡ μεγάλη πίστι τοῦ Ρωμαίου ἔκαμεν ἐντύπωση στό Χριστό, καί γι' αὐτό εἶπε στούς μαθητάς Του. «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, σέ κἀνέναν ἄνθρωπο δέν εἶδα τέτοια πίστι. Τῆ διδασκαλία μου θά τὴν πιστεύσουν πολλοὶ εἰδωλόατρες καί θά σωθοῦν». Ἐγύρισε ἐπειτα

τὸ βλέμμα Του στὸν Ἐκατόνταρχο καὶ τοῦ εἶπε : « Πήγαινε στὸ σπίτι σου καὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ πιστεύεις ». Πράγματι, ὅταν ὁ Ἀξιωματικὸς ἔφθασε στὸ σπίτι του, εὗρηκε τὸ δοῦλο του τελείως καλά.

7. Θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς

Μιά ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς ἔφθασε στὴν πόλι Ἱεριχώ νὰ διδάξῃ τοὺς κατοικοὺς της. Ἦ εἶδησι, ὅτι ὁ Χριστὸς ἔφθασε, μεταδόθηκε σὰν ἀστραπή. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως, μόλις, ἄκουσαν πὼς φθάνει ὁ Ἰησοῦς, ἔτρεξαν πρόθυμα νὰ Τὸν ἀκούσουν. Ἔτσι ἔγινε μεγάλος θόρυβος.

Τὸ θόρυβο τὸν ἄκουσε κι ἓνας τυφλὸς ζητιάνος, ποὺ παραξενεμένος ἐρώτησε, τί συμβαίνει. Ὅταν τοῦ εἶπαν, ὅτι ἔφθασε στὴν πόλι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ τυφλὸς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ : « Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Δαυῖδ, ἐλέησόν με ». Ἐφώναζε καὶ ξαναφώναζε ὁ τυφλὸς Πολλοί, ποὺ ἐνοχλήθηκαν ἀπὸ τὶς φωνές του τὸν ἐμάλwan καὶ τοῦ ἔλεγαν νὰ σωπάσῃ. Ἄλλ' αὐτὸς συνέχιζε τὶς παρακλήσεις του.

Τὶς φωνές του τὶς ἄκουσε τέλος κι ὁ Χριστὸς, καὶ διέταξε νὰ τὸν φέρουν μπροστά Του. « Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; ἐρώτησε ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλό. « Τὸ φῶς μου θέλω, Κύριε, νὰ μοῦ δώσης », ἀπάντησε μὲ παρακλητικὴ φωνὴ ὁ τυφλός. Ὁ Χριστὸς τότε εἶπε : « Πήγαινε, ἡ πίστι σου σ' ἔσωσε, ἀπὸ τώρα κι ἐμπρός θὰ βλέπῃς ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ». Ἀμέσως ἀπόκτησε ὁ τυφλὸς τὸ φῶς του. Μ' ἐκπληξὶ παρατηροῦσε ὅλα γύρω του ! Ἔπειτα ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ καὶ Τὸν εὐχαριστοῦσε γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τοῦ ἔκαμε. Ὁ λαὸς ποὺ εἶδε τὸ θαῦμα, ἐδόξαζε τὸ Θεὸ κι εὐλογοῦσε τ' Ὄνομά Του.

8. Ὁ χορτασμός τῶν πέντε χιλιάδων με 5 ἄρτους

Ὁ Ἰησοῦς ἔμαθε τὸ μαρτυρικό θάνατο τοῦ Προδρόμου, ὅταν ἦταν στὴν Καπερναοῦμ.

Ἡ εἶδησι ἐστενοχώρησε τὸ Χριστὸ καὶ τοὺς μαθητὰς Του. Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀπεφάσισαν γιὰ λίγες ἡμέρες, νὰ περάσουν στὴν ἀπέναντι ἐρημικὴ παραλία, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Ἄν καὶ ἔφυγαν κρυφὰ μ' ἓνα πλοιάριο, πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν ξηρὰ ἔφθασαν στὸ ἐρημικὸ μέρος, ὅπου ἦταν ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοὺς μαθητὰς. Ὁ Χριστὸς συγκινήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴ συγκέντρωσι αὐτῆ. Βλέποντας ἀκόμη τὴν πίστι καὶ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ πληθους ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ διδάσκη. Ἐδίδαξε πολλὰς ὥρες καὶ ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀρρώστους. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ γέρνη καὶ κανεὶς δὲν ἔφευγε.

Τότε οἱ μαθηταὶ εἶπαν στὸ Διδάσκαλο :

«Διδάσκαλε, ἡ ὥρα πέρασε. Ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι ἐρημος, τροφίμα δὲν ὑπάρχουν, τί θὰ φάη ὁ κόσμος αὐτός; Σταμάτησε τὴ διδασκαλία καὶ ἀφῆσέ τους νὰ φύγουν».

Ὁ Ἰησοῦς μετὰ ἡρεμία ἀπάντησε στοὺς μαθητὰς Του.

«Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φύγουν. Δώστε τους νὰ φάγουν ἀπὸ τὰ δικά μας τροφίμα».

Οἱ μαθηταὶ, ὅμως, ἀπάντησαν, ὅτι δὲν ἔχουν ἀρκετὰ τροφίμα. Ἐχουν μόνο 5 ἄρτους καὶ 2 ψάρια.

«Φέρτε τα ἐδῶ», εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

“Όταν τὰ ἔφεραν, διέταξε τὸν κόσμον νὰ καθήση κάτω γιὰ φαγητό. Ἐκάθησαν ὅλοι κάτω. Ἀνάμεσα στοῦ πληθος, ὁ Χριστός, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανό, εὐλόγησε τοὺς ἄρτους καὶ τὰ ψάρια, τὰ κομμάτισε καὶ διέταξε τοὺς μαθητὰς νὰ τὰ μοιράσουν στὸ κόσμο.

“Όλοι ἔφαγαν καὶ ἐχόρτασαν. Ἦταν 5.000 ἄτομα χωρὶς νὰ ὑπολογισθοῦν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

Ἄφοῦ ἔφαγαν κι ἐχόρτασαν ἐπερίσσευσαν τόσα τρόφιμα, ποὺ γέμισαν δώδεκα κοφίνια.

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση στὰ πλήθη. “Όλοι ἔλεγαν :

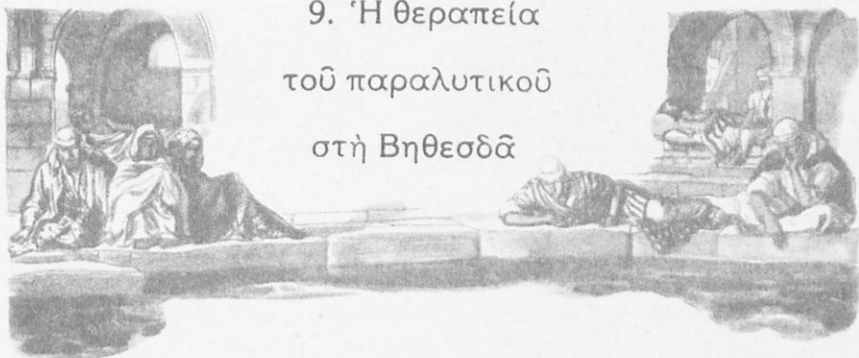
«Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Προφήτης».

Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ λαοῦ ἦταν τόσο μεγάλος, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ φύγη. Ὁ Ἰησοῦς ὁμῶς μὲ τὴ θεϊκὴ του γλῶσσα τοὺς ἔπεισε νὰ διαλυθοῦν καὶ νὰ γυρίσουν σπιτί τους. Ἔτσι ἔγινε. Πρὶν διαλυθῆ τὸ πληθος εἶχε διατάξει νὰ φύγουν οἱ δώδεκα μαθηταί Του.

“Όταν ἔμεινε μόνος ὁ Ἰησοῦς, ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ βουνό καὶ κεῖ στὴν ἔρημιά προσευχήθηκε.

9. Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ στὴ Βηθεσδᾶ

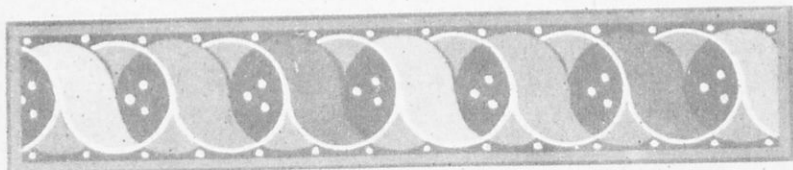
Κοντὰ στὴν προβατικὴ πύλη τῶν Ἱεροσολύμων ἦταν μιὰ δεξαμενὴ (κολυμβήθρα) γνωστὴ μὲ τ' ὄνομα Βηθεσδᾶ. Γύρω ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα, ὑπῆρχαν πέντε στοᾶς (ὑπόστεγα). Κάτω ἀπὸ τὶς στοᾶς ἔμειναν ξαπλωμένοι πολλοὶ ἀσθενεῖς, παράλυτοι, τυφλοὶ, κουτσοὶ κ.τ.λ., οἱ ὁποῖοι περιμέναν τὴ στιγμή, ποῦ Ἄγγελος Κυρίου θὰ ἐτάρασσε τὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς, γιὰ νὰ πηδήσουν μέσα. Ὅποιος ἐπῆρδουσε πρῶτος, ἐθεραπευόταν.

Στὴ γωνιᾶ μιᾶς στοᾶς ἦταν ξαπλωμένος ἓνας παράλυτος, ὁ ὁποῖος 38 χρόνια τώρα περιμένε νὰ θεραπευθῆ. Περνώντας ἀπὸ κεῖ ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὸν παραλυτικό, τὸν ἐλυτήθηκε καὶ τοῦ εἶπε: «Θέλεις νὰ γίνης καλὰ»; «Αὐτός εἶναι ὁ πόθος μου, Κύριε! ἀπάντησε ὁ ἄρρωστος. «Ἀλλὰ δυστυχῶς, δὲν ἔχω κανέναν νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ μῶ πρῶτος στὰ νερά. Ἄλλοι μὲ προλαβαίνουν».

Ὁ Ἰησοῦς, τότε, λέγει στὸν παραλυτικό: «Σῆκω, πάρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου». Ἦταν Σάββατο, κι ἐπειδὴ τὸν εἶδαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ κουβαλᾷ τὸ κρεβάτι του ἐφώναζαν, ὅτι αὐτὸ ποῦ κάνει εἶναι ἁμαρτία.

Μὰ ὁ παραλυτικός τοὺς εἶπε: «Ἐκεῖνος, ποῦ μ' ἐθεράπευσε μοῦ εἶπε νὰ πάρω τὸ κρεβάτι μου».

Ἦστερ' ἀπὸ ἡμέρες, ὁ Ἰησοῦς εἶδε στὸ Ναὸ τὸν παραλυτικό, ποῦ εἶχε γιατρεύσει καὶ τοῦ εἶπε: «Τώρα εἶσαι καλὰ. Πρόσεχε νὰ μὴν ἁμαρτήσῃς πάλι». Ὁ ἄνθρωπος ἀνεγνώρισε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ καλὸ, ποῦ τοῦ ἔκανε.

10. Ἡ κατάπαυσις τῆς τρικυμίας

Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ Του ἐμπῆκαν σ' ἓνα πλοιάριο, γιὰ νὰ περάσουν στὴν ἀπέναντι ὄχθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποὺ θὰ ἔκαμναν ταξίδι στὴ λίμνη. Ὁ Χριστός, ἐπειδὴ ἦταν κουρασμένος ἐξαπλώθηκε νὰ κοιμηθῆ στὴν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ.

Ὁ καιρός, ὅταν ἐξεκίνησαν, ἦταν θαυμάσιος κι ἡ θάλασσα ἤσυχη. Ἐξαφνα, ἐσηκώθηκε φοβερός ἀνεμος καὶ μεγάλη τρικυμία. Ἐπειδὴ τὰ κύματα ἦσαν πολὺ μεγάλα, τὸ πλοῖο ἐκινδύνευε νὰ βυθισθῆ. Οἱ μαθηταὶ ἄρχισαν νὰ δειλιάζουν. Σὲ μιὰστιγμῆ, ποὺ τὸ πλοῖο ἔμεινε ἀκυβέρνητο, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν :

«Κύριε, σῶσε μας, πνιγόμεστε».

Ὁ Ἰησοῦς ἐξύπνησε ἀπὸ τὶς φωνές καὶ εἶπε στοὺς μαθητάς Του :

«Γιατί εἴσθε δειλοὶ καὶ τόσο ὀλιγόπιστοι» ; Ἐσηκώθηκε ἀμέσως, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ἀγριεμένη θάλασσα καὶ στὴ στιγμῆ ἐγινε γαλήνη. Οἱ μαθηταὶ φοβισμένοι, ἐθαύμαζαν τὸ Χριστὸ κι ἔλεγον μεταξύ τους :

«Τί εἶναι ὁ Δάσκαλός μας, ποὺ κι ἡ θάλασσα κι ὁ ἀέρας ἀκόμη, ὑποτάσσονται στὴ θέλησί Του» ;

Ἦστε ἀπὸ λίγο, τὸ πλοῖο πλέοντας πάνω στὴ γαλήνια θάλασσα, ἔφθασε στὴν ἀπέναντι παραλία; ὅπου ἦταν ἡ χώρα τῶν Γαδαρινῶν. Οἱ Γαδαρινοὶ δὲν ἦσαν Ἰουδαῖοι. Ἦσαν εἰδωλολάτρες, δηλαδὴ Ἑθνικοί.

11. Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ

Ἦταν Σάββατο. Ὁ Ἰησοῦς μαζί με τοὺς μαθητάς Του ἔκαμαν τὸν περίπατό τους κοντὰ στοῦ Ναοῦ. Σὲ μιὰ γωνιά εἶδαν ἓνα

ζητιάνο, τυφλό εκ γενετής, πού ζητούσε ελεημοσύνη. "Ενας μαθητής έρώτησε τόν Κύριο ήμών 'Ιησού Χριστό. «Διδάσκαλε, αυτός άμάρτησε ή οι γονείς του, για να γεννηθή τυφλός;»

Ο 'Ιησούς άπάντησε: «Ούτε αυτός φταίει ούτε οι γονείς του. Γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθή ή δόξα του Θεού». 'Αμέσως έφτυσε κάτω, έκανε λάσπη κι άλειψε με αυτή τά μάτια του τυφλού. "Υστερα του εΐπε: «Πήγαινε τώρα στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ να νιφθής». Ο τυφλός έκανε ό,τι του εΐπε ο 'Ιησούς κι άμέσως βρήκε τό φώς του.

"Όσοι έγνωρίζαν τόν τυφλό ζητιάνο, έλεγαν με άπορία: Μά αυτός δέν είναι ο τυφλός ζητιάνος; Τώρα πώς βλέπει; "Όλοι τόν έπλησίαζαν και τόν έρωτούσαν να μάθουν πώς έγινε τό θαύμα. Αυτός με χαρά διηγόταν σε όλους πώς έθεραπεύθηκε άπ' τό Χριστό. Μερικοί δέν έπίστευσαν, γι' αυτό τόν έπαρουσίασαν μπροστά στους Φαρισαίους. Ο τυφλός επανέλαβε τά ίδια και εΐπε ότι έθεραπεύθη από έναν άνθρωπο, πού όνομάζεται 'Ιησούς.

Οί Φαρισαίοι κατηγορούσαν τόν 'Ιησού γιατί εργάζεται την ήμέρα του Σαββάτου. «Αυτός είναι άμαρτωλός», έλεγαν.

«Τί λές εσύ;» έρώτησαν πάλι οι Φαρισαίοι τόν τυφλό.

«Εγώ λέγω ότι είναι προφήτης», άπάντησε ο τυφλός.

"Υστερα από αυτά έξωργισμένοι οι Φαρισαίοι εκάλεσαν τούς γονείς του τυφλού να δώσουν εξηγήσεις. Οί γονείς του τυφλού άπάντησαν ως έξης: «Γνωρίζομε, ότι αυτό είναι τό παιδί μας, ότι έχει γεννηθή τυφλό. Πώς βλέπει τώρα δέν γνωρίζομε. "Αν θέλετε να μάθετε περισσότερα ρωτήστε τόν ίδιο».

Οί Φαρισαίοι πάλι έφώνάζαν τόν τυφλό και του εΐπαν: «Ο άνθρωπος αυτός, πού σ' έθεράπευσε, είναι άμαρτωλός. Έσύ πρέπει να δοξάζης τό Θεό, γιατί αυτός σ' έκανε καλά».

«Δέν γνωρίζω αν είναι άμαρτωλός ή όχι. Ένα μόνο ξέρω, ότι Αυτός μου έδωσε τό φώς μου», άπάντησε ο τυφλός.

Οί Φαρισαίοι έθύμωσαν κι έδιωξαν τόν τυφλό από τό Ναό, λέγοντας: «Εμείς είμεθα μαθηταί του Μωϋσέως κι όχι άμαρτωλοί άνθρωποι». 'Αργότερα ο 'Ιησούς συνάντησε τόν τυφλό και τόν έπαρηγόρησε για τό διώξιμό του άπ' τό Ναό.

«Σύ πιστεύεις εις τόν Υιόν του Θεού;»

«Ποίος είναι, Κύριε, διά να πιστεύσω;» άπάντησε ο τυφλός.

«Τόν είδες, όταν έλαβες τό φώς σου, κι αυτή τή στιγμή όμιλείς με Αυτόν», άπάντησε ο 'Ιησούς. Τότε ο τυφλός άμέσως έφώναξε: «Πιστεύω, Κύριε», κι έπεσε και τόν έπροσκύνησε.

12. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου

Ὁ Ἰησοῦς βρισκόταν μὲ τοὺς μαθητάς Του στὰ χωριά πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ἐκεῖ τὸν εἰδοποίησαν ἀπὸ τὴν *Βηθανία*, ὅτι ὁ ἀγαπητὸς φίλος Του Λάζαρος ἦταν βαρεια ἄρρωστος. Ὁ Ἰησοῦς ὅταν ἄκουσε τὴν εἶδησι εἶπε :

«Ἡ ἀσθένεια τοῦ Λαζάρου δὲν εἶναι γιὰ θάνατο, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Ἦστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴ συνοδεία Του ἐξέκινησε γιὰ τὴν ὠραία Βηθανία. Καθὼς ἐπήγαιναν, λέγει ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητάς. Ὁ φίλος μας ὁ Λάζαρος ἔχει κοιμηθῆ καὶ πρέπει νὰ τὸν ξυπνήσωμε. Ἐπειδὴ οἱ μαθηταὶ δὲν ἔκατάλαβαν, ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐξηγήσε καθαρά, ὅτι ὁ Λάζαρος ἐπέθανε κι ἔπρεπε νὰ πάνε κατ' εὐθείαν σπῆτι του.

Κατὰ τὸ βράδυ ἡ Μάρθα ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, ἔτρεξε νὰ προῦπαντήσῃ τὸ Χριστό. Ἡ Μαρία, ἡ ἄλλη ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου ἔμεινε σπῆτι μὲ ἄλλους συγγενεῖς καὶ φίλους, ποὺ εἶχαν πάει νὰ τὶς παρηγορήσουν γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ τους. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ Μάρθα ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοῦ εἶπε : «Κύριε, ἂν ἦσουν αἰῶνα ἐδῶ, δὲν θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου».

«Μὴ κλαῖς Μάρθα», τὴν παρηγόρησε ὁ Ἰησοῦς, «ὁ Λάζαρος θ' ἀναστήθῃ».

«Ναί, Κύριε, ξέρω ὅτι θ' ἀναστήθῃ τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀνατηθοῦν οἱ νεκροί», εἶπε ἡ Μάρθα μὲ λυγμοὺς καὶ κλάμματα.

«Ἐγὼ εἶμαι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις. Ὅποιος πιστεύει εἰς ἔμένα δὲν θὰ πεθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐσὺ πιστεύεις;» Ἐρώτησε ὁ Ἰησοῦς.

«Ναί, Κύριε, ἀπάντησε ἡ Μάρθα, ἐσὺ εἶσαι ὁ Μεσσίας, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Σὲ λίγο ἦλθε καὶ ἡ Μαρία κλαίοντας κι αὐτὴ γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὁ Ἰησοῦς, συγκινημένος ἀπὸ τοὺς θρήνους τῶν κοριτσιῶν, ἐπρόσταξε νὰ τοῦ δείξουν τὸν τάφο.

«Σηκώστε τὴν πέτρα ποὺ κλείνει τὸν τάφο», εἶπε ὁ Ἰησοῦς.
«Εἶναι τέσσερες ἡμέρες, ποὺ ἐπέθανε, Κύριε, ὁ Λάζαρος,
καὶ φοβοῦμαι πὼς θὰ μυρίζη», εἶπε ἡ Μαρία.

«Ἐχε πίστι, Μαρία, εἶπε ὁ Ἰησοῦς, τώρα θὰ ἰδῆς τὴν δόξαν
τοῦ Θεοῦ».

Ἐφοῦ ἀνασήκωσαν τὴν πέτρα τοῦ τάφου κι ἐφάνηκε ὁ σα-
βανωμένος νεκρός, ὁ Χριστὸς ἐπροσευχήθηκε καὶ πρόσταξε μὲ
δυνατὴ φωνή.

«Λάζαρε, δεῦρο ἔξω».

Δηλαδή: Λάζαρε, σήκω καὶ ἔβγα ἔξω.

Κι ἀμέσως τὸ νεκρὸ σῶμα πῆρε ζωὴ κι ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τὸν
τάφο. Ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐπῆρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν παρέδωσε στὶς
ἀδελφές του

Τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα ἐμαθεύθηκε γρήγορα σ' ὅλη τὴν
Ἰουδαία Μόνον οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν τὸ ἔμαθαν ἔκαναν Συμβούλιο
πῶς νὰ πιάσουν τὸν Ἰησοῦ γιὰ νὰ τὸν καταδικάσουν. Ἡ ἐκκλησία
μας ἐορτάζει τὴν Ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου τὸ Σάββατο, πρὶν ἀπὸ
τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων καὶ ψάλλομε τὸ πάρα κάτω ἀπολυτίκιον:

Ἄπολυτίκιον :

*Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ Σοῦ πάθους πιστούμενος
ἐκ νεκρῶν ἤγειρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.
Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, ὡς οἱ παῖδες, τὰ τῆς νίκης σύμβολα φέρον-
τες, Σοὶ τῷ νικητῇ τοῦ θανάτου βοῶμεν. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς
Ἑγύσιτοις, Εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.*

Δηλαδή :

*Ἐσὺ Χριστέ ὁ Θεὸς μας, ἀνέστησες τὸν Λάζαρον, ἐπειδὴ
ἤθελες πρὶν πεθάνῃς, νὰ βεβαιωθῆς, ὅτι ὄλοι θ' ἀναστη-
θοῦν ἐκ νεκρῶν. Γι' αὐτὸ καὶ μεῖς, καθὼς οἱ παῖδες, δταν
ἐρχόσουν στὰ Ἱεροσόλυμα, κρατοῦμε βάρια, ποὺ εἶναι σύμ-
βολα τῆς νίκης καὶ φωνάζομε πρὸς Ἐσένα τὸν νικητὴν τοῦ
θανάτου. Θεέ, ποὺ κατοικεῖς εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὡς εἶναι
εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος μὲ τὴν ἐντολήν Σου.*

13. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος

Μία ἡμέρα ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς Του, τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἀνέβηκε νὰ προσευχηθῆ στὸ ὄρος **Θαβῶρ**, πού εἶναι κοντὰ στὴ Ναζαρέτ.

Ὅταν ἐφθάσαν ἐπάνω στὸ ὄρος, ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησε πρὸ πέρα γιὰ νὰ προσευχηθῆ μόνος Του. Οἱ τρεῖς μαθηταί, πού ἐπερίμεναν, εἶδαν σὲ μιὰ στιγμή, ὅτι ἔλαμψε τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ σάν ἥλιος, τὰ ρούχα Του ἐγίναν λευκὰ κι ἄστραψαν σάν χιόνι. Τὴν ἴδια στιγμή εἶδαν κοντὰ στὸ Χριστὸ τοὺς προφήτας **Μωϋσῆ** καὶ **Ἡλία**, οἱ ὁποῖοι συνωμιλοῦσαν μαζί Του.

Βλέποντας αὐτὰ ὁ Πέτρος εἶπε στὸν Ἰησοῦ :

«Καλὰ εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Ἄς στήσωμε τρεῖς σκηνές. Μία γιὰ Σένα, μία γιὰ τὸν Μωϋσῆ καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία».

Πρὶν τελειώσῃ τὰ λόγια του ὁ Πέτρος, μία φωτεινὴ νεφέλη ἐσκέπασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς προφήτας καὶ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε νὰ λέγῃ: *«Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἠδύόκησα. Αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε».*

Οἱ τρεῖς μαθηταί κατατρομαγμένοι ἀπ' ὅ,τι εἶδαν κι

ακουσάν, ἔπεσαν κάτω μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὴ γῆ. Σὲ λίγο ὁ Ἰησοῦς, ἐπλησίασε, τοὺς ἀγγίξε καὶ τοὺς εἶπε: «Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβεῖσθε».

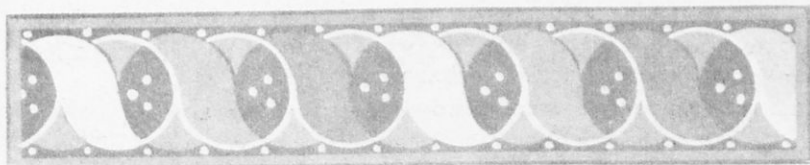
Οἱ μαθηταί ἐσηκώθηκαν, ἐκοίταξαν γύρω, ἀλλὰ εἶδαν μόνον τὸν Ἰησοῦν. Ἡ φωτεινὴ νεφέλη εἶχε διαλυθῆ.

Ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς μαθητὰς ἐξεκίνησαν νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τὸ ὄρος. Στὸ δρόμο εἶπε στοὺς μαθητὰς Του νὰ μὴ εἰποῦν σὲ κανένα τίποτα ἀπὸ ὅσα εἶδαν.

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος εορτάζεται τὴν 6ην Αὐγούστου, πού ψάλλεται καὶ τὸ

Ἄπολυτικίον:

*Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ
ὁ Θεός, δείξας τοῖς μαθηταῖς Σου
τὴν δόξαν Σου, καθὼς ἦν ὄντα.
Δάμνον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς
τὸ φῶς Σου τὸ ἀίδιον, πρεσβείαις
τῆς Θεοτόκου. Φωτοδότια, δόξα Σοι.*

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ὁ Ζακχαῖος

Ἐπλησίαζε τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα. Ὁ Ἰησοῦς, μὲ τοὺς μαθητὰς Του, ἐξεκίνησε γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ δρόμος τοὺς ἔφερε στὴν ὠραία πόλι Ἱεριχώ, ὅπου ἔμειναν μία ἡμέρα γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦν. Ἡ θεία διδασκαλία καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἰησοῦ, διαδίδονταν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι καταμαγεμένοι ἀπ' τὰ ἔργα τοῦ Ἰησοῦ, εἶχαν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ Τὸν ἴδουν, νὰ Τὸν ἀκούσουν καὶ νὰ Τὸν θαυμάσουν. Τοῦτο ἔγινε καὶ στὴν Ἱεριχώ. Οἱ δρόμοι ἐγένευσαν μὲ πολὺ κόσμον, ποὺ μ' ἐνθουσιασμό ὑποδέχθηκαν τὸν Διδάσκαλο.

Μέσα στὸ πλῆθος ποὺ περίμενε, ἦταν κι ἓνας πολὺ πλούσιος ἀρχιτελώνης, ποὺ ὠνομαζόταν Ζακχαῖος. Ὁ Ζακχαῖος ἦταν Ἰουδαῖος καὶ ἐπειδὴ ἀγαποῦσε πολὺ τὰ χρήματα ἀνέλαβε ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους νὰ εἰσπράττει τοὺς φόρους. Ἦταν σκληρὸς καὶ ἀδικός. Ἐπαιρνε ἀπὸ τοὺς πολίτας περισσότερα ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. Ἦταν ἐκβιαστής, γι' αὐτὸ ὅλοι τὸν ἐμισοῦσαν φοβερὰ. Ἦθελε ὅμως κι αὐτός, νὰ ἰδῇ τὸν Προφήτη, ποὺ ἀνέστησε τὸ Λάζαρο.

Ἦταν ὅμως κοντὸς καὶ δὲν ἤμποροῦσε νὰ δῇ τὸν Ἰησοῦ, ὅπως ἦταν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Γι' αὐτὸ ἀνέβηκε πάνω σὲ μιὰ *συκομορέα*, γιὰ νὰ Τὸν ἰδῇ.

Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπέρασε ἀπὸ τὸ δρόμο ἐκεῖνο, εἶδε καὶ τὸν Ζακχαῖο ἐπάνω στὸ δένδρο καὶ τοῦ εἶπε: «Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα. Σήμερα θὰ μείνω στὸ σπίτι σου, νὰ με φιλοξενήσης».

Ἡ χαρὰ τοῦ Ζακχαίου δὲν περιγράφεται, γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ ἔγινε. Ἐκατέβηκε ἀπὸ τὴ συκομορέα, ἔτρεξε στὸ σπίτι του κι ἔκανε ἐτοιμασίες γιὰ τὴ φιλοξενία.

Μερικοί από τὸ πλῆθος, ὅταν ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ ἀρχισαν νὰ ψιθυρίζουν, ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ νὰ φιλοξενηθῇ ὁ Χριστὸς ἀπὸ ἕναν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο.

Ὁ Χριστὸς ἄκουσε τὰ παράπονα αὐτὰ καὶ εἶπε :

«Οἱ ἄρρωστοι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ γιατρό, κι ὄχι οἱ ὑγιεῖς. Ἐγὼ ἦλθα στὴ γῆ νὰ σώσω τοὺς ἁμαρτωλοὺς, γι' αὐτὸ πηγαίνω στὸ σπίτι τοῦ Τελῶνη».

Ὁ Ζακχαῖος, μὲ μεγάλη χαρὰ ὑποδέχτηκε τὸν Ἰησοῦ, Τὸν προσκύνησε καὶ μὲ συγκίνησι Τοῦ εἶπε :

«Κύριε, ἀπὸ σήμερα καὶ πέρα θ' ἀλλάξω ζωὴ. Τὰ μισὰ πλοῦτη μου τὰ χαρίζω στοὺς πτωχοὺς. Κι ἅποιον ἔχω ἀδικήσει, ὡς τώρα, θὰ τὸν ἀποζημιώσω στὸ τετραπλάσιο».

Ὁ Ἰησοῦς, γιὰ τὴν πράξι αὐτὴ τοῦ Τελῶνη, εὐχαριστήθηκε πολὺ, γιατί κατάλαβε, ὅτι ὁ Ζακχαῖος μετάνιωσε εὐλικρινά.

Ἐγύρισε τότε πρὸς τοὺς μαθητὰς Του καὶ εἶπε :

«Σήμερα στὸ σπίτι αὐτὸ ἐμπήκε ἡ σωτηρία. Καὶ αὐτὸς εἶναι πλάσμα τοῦ Θεοῦ Ὁ δὲ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθε νὰ σώσῃ τοὺς παραπλανημένους κι ἁμαρτωλοὺς».

2. Ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ Σαμαρείτιδα

Κάποτε ὁ Ἰησοῦς ἐπέρασε ἀπὸ τὴ Σαμάρεια. Ἡ Σαμάρεια ἦταν μιὰ χώρα ἀνάμεσα στὴν *Ἰουδαία* καὶ στὴ *Γαλιλαία*.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἤθελαν νὰ ἔχουν καμμιά σχέσι μὲ τοὺς Σαμαρείτες. Τοὺς περιφρονοῦσαν, τοὺς ἔθεωροῦσαν ἁμαρτωλοὺς, καὶ δὲν καταδέχονταν νὰ περάσουν μῆσα ἀπ' τὴ χώρα τους.

Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, Σαμαρείτες καὶ Ἰουδαῖοι εἶχαν μιὰ θρησκευτικὴ διαφορὰ : Οἱ Ἰουδαῖοι ἔλεγαν, ὅτι πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεὸς στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ἐνῶ οἱ Σαμαρείτες ὑπεστήριζαν, ὅτι πρέπει νὰ λατρεύεται στὸ ὄρος *Γαριζίν*.

Ὁ Χριστὸς, λοιπόν, μὲ τοὺς μαθητὰς Του, ἐπέρασαν τὰ σύνορα τῆς Σαμαρείας καὶ ἔφθασαν κοντὰ στὴν πόλι *Σιχάρ*. Ἐκάθισαν κοντὰ στὸ πηγάδι τοῦ *Ἰακώβ*, γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν. Οἱ μαθηταί, ἀφοῦ ἐξεκουράσθησαν, ἐπήγαν στὴν πόλι, γιὰ ν' ἀγοράσουν τροφίμα.

Σε λίγο ἔφθασε στο πηγάδι τοῦ Ἰακώβ κάποια γυναίκα μέ τῆ στάμνα της, γιά νά πάρη νερό.

Ὁ Ἰησοῦς, διψασμένος, ὅπως ἦταν, τὴν παρεκάλεσε νά τοῦ δώση λίγο νερό νά πιῇ.

Ἡ Σαμαρείτιδα, ὅμως, πού κατάλαβε, ἀπὸ τὸ ντύσιμο ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος, τοῦ εἶπε :

«Πῶς, ἐσύ, πού εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητᾶς ἀπὸ μιά Σαμαρείτιδα νά πιῆς νερό ; Ἐγὼ ξέρω, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι μέ τοὺς Σαμαρεῖτες».

«Ἐάν ἐγνώριζες, ποιὸς εἶναι αὐτός, πού σοῦ ζητᾶ νερό, σὺ θὰ ἐζητοῦσες ἀπ' αὐτὸν νά σοῦ δώση νερό τῆς ζωῆς», ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς.

Ἡ γυναίκα δὲν κατάλαβε τὴ σημασία τοῦ νεροῦ τῆς ζωῆς καὶ ἐζήτησε νά μάθῃ, πῶς μπορεῖ νά τῆς δώση νερό, ἀφοῦ δὲν ἔχει μαζί του οὔτε μιά στάμνα.

Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἐξήγησε :

«Ἀπὸ τὸ νερό τοῦ πηγαδιοῦ, ὅποιος πίνει, ξανά διψᾷ. Μά ὅποιος πιῇ ἀπὸ τὸ δικό μου τὸ νερό, δὲν θὰ ξαναδιψᾷ».

Τότε λέγει ἡ Σαμαρείτιδα. «Δῶσε μου, Κύριε, ἀπὸ τὸ δικό σου νερό, γιά νά μὴν ἀναγκάζωμαι, νά ἔρχωμαι στο πηγάδι».

Ἡ συζήτησι συνεχίσθηκε καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐφάνερώσε στὴ Σαμαρείτιδα ὅλα τὰ μυστικά τῆς ζωῆς της. Ὅταν ἄκουσε ὅλα αὐτὰ ἡ γυναίκα ξαφνιάστηκε καὶ εἶπε στο Χριστό :

«Κύριε, κατάλαβα, ὅτι εἶσαι προφήτης. Σὲ παρακαλῶ νά μου ἐξηγήσης, ποιὸς εἶναι ὁ καταλληλότερος τόπος νά λατρεύωμε τὸ Θεό, ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος ἢ τὸ ὄρος Γαριζίν ;»

Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς ἐξήγησε :

«Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ εὐρίσκεται παντοῦ. Γι' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νά τὸν λατρεύῃ, ὅπου κι ἂν θέλῃ».

Ἡ Σαμαρείτιδα ἐμαγεύθηκε ἀπ' τὰ σοφὰ λόγια τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπε :

«Ξέρω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅταν θὰ ἔλθῃ, θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ».

«Ἐγὼ εἶμαι Αὐτός, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς».

Ἡ Σαμαρείτιδα ἔτρεξεν ἀμέσως στὴν πόλι καὶ διέδωσε, ὅτι ὁ Μεσσίας εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφθασαν οἱ μαθηταὶ μέ τὰ τρόφιμα. Ὅταν εἶπαν στον Ἰησοῦ νά καθῆσῃ, γιά φαγητό, Αὐτὸς ἀπάντησε :

«Τὸ δικό μου φαγητό εἶναι νά ἐκτελῶ τὸ θέλημα Ἐκείνου πού μ' ἔστειλε στὴ γῆ. Καὶ τώρα, νά ! βλέπετε, ἔρχονται οἱ Σα-

μαρεΐται. Πρέπει νά φροντίσω γιά τή σωτηρία τους».

Πραγματικά, μεγάλο πλήθος από Σαμαρείτες ἔφθασαν στό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ ν' ἀκούσουν τή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ. Ἐθαύμασαν τὰ σοφά λόγια τοῦ Διδασκάλου, ἐπίστευσαν, ὅτι εἶναι ἀληθινός προφήτης καί Τόν παρεκάλεσαν νά μείνη στήν πόλι τους. Ὁ Ἰησοῦς ἔμεινε στή Σιχάρ 2 ἡμέρες.

3. Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιά

Οἱ πιστοί τοῦ Χριστοῦ, ἡμέρα μέ τήν ἡμέρα ἐπλήθαιναν. Ἡ Θεία διδασκαλία ἐρρίζωνε στίς ψυχές τῶν Ἰουδαίων. Μόνον οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ Γραμματεῖς Τόν ἐνοχλοῦσαν καί μέ παράδοξες ἐρωτήσεις ἤθελαν νά Τόν μπερδέψουν, γιά νά βροῦν ἀφορμή νά Τόν κατηγορήσουν στό συνέδριο. Ὁ Ἰησοῦς, ὅμως, πού ἔξερε τὸ σκοπὸ τους, τοὺς ἀποστόμωνε μέ τίς ἀπαντήσεις Του.

Σέ μιὰ ἀπὸ τίς πολλές διδασκαλίες Του, ὠμίλησε γιά τήν οἰκογένεια καί γιά τὸν γάμο. Ἐδίδαξε πὼς πρέπει οἱ γονεῖς ν' ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους καί πὼς αὐτὰ νά σέβωνται τοὺς γονεῖς τους.

Γυναῖκες πολλές, πού ἄκουσαν τήν διδασκαλία Του ἐκείνη τήν ἡμέρα, ἔφεραν στό Χριστὸ τὰ παιδιά τους νά τὰ εὐλογήσῃ. Οἱ μῆθηταὶ ἐμάλωσαν τοὺς γονεῖς, γιατί δὲν ἤθελαν νά ἐνοχλήσουν τὸν Διδάσκαλο, πού ἦταν κουρασμένος, ὕστερα ἀπὸ τὴ διδασκαλία.

Ὁ Ἰησοῦς, ὅμως, εἶπε στοὺς μαθητάς :

«*Ἄφετε τὰ παιδιά ἐλθεῖν πρὸς με*». Μὴ ἐμποδίζετε τὰ παιδιά νά ἔλθουν κοντά μου. Γι' αὐτὰ εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ σὰς λέγω, ὅτι ὅποιος δὲν ἔχει ἀθάνα καρδιά, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν θά ἔλθῃ στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Τὰ παιδιά ἐπλησίασαν τὸν Ἰησοῦ κι Αὐτὸς χαρούμενος τὰ εὐλόγησε, χαϊδεύοντας τὰ κεφαλάκια τους μέ τὸ Ἅγιό Του χέρι

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου

Πολλές φορές ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, γιὰ νὰ καταλαβαίνουν οἱ ἄνθρωποι εὐκόλα τὴ διδασκαλία Του, εἰδίδασκε μὲ παραβολές. Ἐπλαθε δηλαδή ἀπλές κι ὠραίες ἱστοριοῦλες, ἀπ' τὶς ὁποῖες ἔβγαινε, πολὺ εὐκόλα, ἐκεῖνο, ποῦ ἤθελε νὰ διδάξη.

Μιά ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ παρακάτω παραβολή:

Ἐζούσε, κάποτε, ἓνας πολὺ πλούσιος, ποῦ πάντα ἦταν γεμάτα τὰ κιβώτιά του μὲ χρήματα, οἱ ἀποθήκες μὲ καρπούς, τὰ πιθάρια μὲ λάδι, τὰ βαρέλια μὲ κρασί. Μιά χρονιά τὰ χτήματά του ἔκαμαν τόσο πολλοὺς καρπούς, ποῦ δὲν εἶχε ποῦ νὰ τοὺς ἀποθηκεύσῃ.

Ὁ πλούσιος, λοιπὸν αὐτός, νύκτα καὶ ἡμέρα ἐβασάνιζε τὸ μυαλό του, τί νὰ κάμῃ τὰ τόσα πολλὰ εἰσοδήματα. Τέλος, καθὼς ἐσκεπτόταν, εἶπε: «Τὸ βρήκα! Θὰ γκρεμίσω τὶς ἀποθήκες μου καὶ θὰ κτίσω ἄλλες πολὺ μεγάλες. Ἐκεῖ θ' ἀποθηκεύσω ὅλη τὴ σοδειά μου καὶ θὰ πῶ: «Ψυχὴ μου, τώρα ἔχεις ὅλα τ' ἀγαθὰ. Θὰ σοῦ φθάσουν νὰ τὰ χαίρεσαι χρόνια πολλὰ. Λοιπὸν, ἀναπαύου, τρῶγε, πίνε καὶ διασκέδαζε».

Τὴ στιγμὴ, ποῦ ὁ ἀνόητος πλούσιος ἔκανε αὐτὲς τὶς σκεψεις, παρουσιάσθηκε μπροστά του ὁ Ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε: «*Ἄφρον!* *Ἄφρον!* Δηλ. Ἀνόητε ἄνθρωπε, αὐτὴ τὴ νύκτα θ' ἀποθάνῃς. Τί θὰ τὰ κάμῃς αὐτά, ποῦ ἐτοίμασες; σέ ποιὸν θὰ τ' ἀφήσης;»

Αὐτὰ θὰ πάθουν, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, ὅσοι μαζεύουν μόνον θησαυροὺς ἐπάνω στὴ γῆ καὶ δὲν σκέπτονται νὰ κάμουν καλὲς πράξεις.

2. Ἡ παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου

Ἄλλη μιά φορὰ θέλοντας ὁ Ἰησοῦς νὰ δείξῃ στὸ λαό, ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἐλάττωμα, ἐνῶ ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι μεγάλη ἀρετὴ, εἶπε τὴν παραβολὴ τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου:

Στόν ναό ἐπήγαν κάποτε γιά νά προσευχηθοῦν δύο ἀνθρώποι. Ὁ ἕνας ἦταν Φαρισαῖος, δηλ. ἀνθρώπος φαντασμένος καί ὑπερήφανος. Ἄνθρωπος, πού ἤθελε νά φαίνεται δίκαιος καί εὐσεβής. Ὁ ἄλλος ἦταν Τελώνης, δηλ. ἀνθρώπος ἀδίκος καί ἀμαρτωλός.

Ὁ Φαρισαῖος καμαρωτός-καμαρωτός ἐστάθηκε στή μέση, τοῦ ναοῦ, ἔρριξε τόν «ὄβολόν» του ἐπιδεικτικά κι ἄρχισε νά προσεύχεται φωναχτά γιά νά τόν ἀκοῦνε οἱ γύρω του.

«Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ, γιατί δέν εἶμαι, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι δηλ. οὔτε κλέπτης, οὔτε ἄδικος καί ἀνήθικος, ὅπως αὐτός ἐκεῖ ὁ Τελώνης. Νηστεύω δύο φορές τήν ἐβδομάδα καί δίδω τό δέκατον ἀπό τά εἰσοδήματά μου στούς πτωχοῦς».

Ἀντίθετα ὁ καημένος ὁ Τελώνης, στάθηκε σέ μιὰ γωνιά τοῦ ναοῦ, χωρίς νά τολμήσῃ νά σηκώσῃ τό βλέμμα του στόν οὐρανό, γιατί ντρεπόταν, γιά τίς ἀμαρτίες του. Μὲ δάκρυα στά μάτια του καί χτυπώντας τό στήθος του προσευχόταν κι ἔλεγε :

«Θεέ μου ἐλέησέ με τόν ἀμαρτωλό». Τά ἴδια λόγια ἐπαναλαμβάνει πολλές φορές μέ συντριβή τῆς καρδιάς.

Ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσε λέγοντας : *«Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται».*

3. Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων

Σὲ κάποιο γάμο ἐτοιμάστηκαν δέκα κορίτσια νά ὑποδεχθοῦν τό γαμπρό. Δὲν ἤξεραν ὅμως πότε θά ἔλθῃ. Ἐπειδὴ θά ἦταν νύκτα ἐτοίμασαν τὰ λυχνάρια τους. Οἱ πέντε παρθένες, πού ἦσαν φρόνιμες ἔκαναν τίς προμήθειές τους καλά. Πῆραν δηλαδή μαζί τους ἄρκετο λάδι. Οἱ ἄλλες πέντε, πού ἦσαν μωρές, ἐνόμισαν, ὅτι θά φθάσῃ τό λάδι, πού εἶχαν τὰ λυχνάρια τους.

Ὁ «νυμφίος» ἀργοῦσε νά φθάσῃ. Ἡ ὥρα περνοῦσε. «Ὅλες ἐνύσταζαν καί ἀποκοιμήθηκαν. Κάποια στιγμή κατὰ τά μεσάνυχτα ἀκούστηκε μιὰ φωνή : «Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται, βγῆτε νά τόν ὑποδεχθῆτε». Οἱ δέκα παρθένες ἐξύπνησαν κι ἄρχισαν νά τακτοποιοῦν τὰ λυχνάρια τους. Οἱ πέντε πού εἶχαν προβλέψει, ἔρριξαν κι ἄλλο λάδι στὰ λυχνάρια τους. Οἱ ἄλλες, ὅμως, πέντε, οἱ μωρές, πού δέν εἶχαν ἐφοδιασθῆ μέ περισσότερο λάδι δέν μπορούσαν νά ἀνάψουν τὰ λυχνάρια τους. Σαστισμένες, ἐζητοῦσαν ἀπὸ τίς ἄλλες παρθένες δανεικό λάδι, μὰ αὐτές τούς ἀπάντησαν : «Δὲν μπορούμε νά σᾶς δώσωμε, γιατί φοβόμαστε μήπως δέν φθάσῃ οὔτε γιά μᾶς. Πηγαίνετε νά βρῆτε».

Οί μωρές έτρεξαν ν' αγοράσουν λάδι. Στο μεταξύ ήλθεν ό νυμφίος. Οί φρόνιμες παρθένες τόν ύποδέχθηκαν, έμπήκαν όλοι μαζί στο σπίτι κι άρχισε τó γλέντι. "Όταν οί μωρές παρθένες έπέστρεψαν εύρηκαν τήν πόρτα του σπιτιού κλειστή. Έφώναξαν, έκτύπησαν, μά κανείς δέν τούς άνοιξε. "Εμειναν «έξω του νυμφώνος».

4. Η παραβολή του έλεήμονος Σαμαρείτου

Ένώ μία ήμέρα έδίδασκε τά πλήθη ό Κύριος ήμών Ίησούς Χριστός, κάποιος τόν έπλησίασε και τόν έρώτησε : «Διδάσκαλε, τί πρέπει νά κάνω, γιά νά κληρονομήσω τήν αίώνια ζωή ;»

Ό Ίησούς πού έγνώριζε, ότι ό άνθρωπος αυτός ήταν μορφωμένος και ήξερε καλά τις Γραφές, τού άπάντησε : «Έσύ ξέρεις καλά τó Νόμο του Μωυσέως, γιati είσαι νομικός. Πές μου, λοιπόν, τί λέει ό Νόμος, επάνω σ' αυτό πού μ' έρωτάς ;» «Οί Γραφές λένε», άποκριθηκε ό νομικός, «ότι πρέπει ν' αγαπάμε τόν Θεόν μέ όλη τήν ψυχή μας, και τόν πλησίόν μας σάν τόν έαυτόν μας». «Πολύ σωστά άπάντησες», λέγει ό Ίησούς. «Αυτό νά κάνης και θά κληρονομήσης τήν αίώνια ζωή».

Άλλά ό νομικός, ό όποιος δέν έπήγε νά διδαχθί, αλλά νά περιάξη τόν Ίησού, συνέχισε τή συζήτηση. «Μά ποιός είναι ό πλησίον ; Ξαναρώτησε.

Τότε ό Χριστός είπε τήν παρακάτω παραβολή :

"Ένας άνθρωπος κατέβαινε από τά Ίεροσόλυμα στην Ίεριχώ. Στο δρόμο τών έπιασαν λησται, τού έπήραν ό,τι είχε επάνω του, τόν έπληγωσαν άσχημα και τόν άφησαν μισοπεθαμένο.

Σέ λίγη ώρα έπέρασε από εκεί ένας Ιερεύς. Είδε τόν πληγωμένο στά κακά χάλια πού ήταν, άδιαφόρησε, σάν νά μñ είδε τίποτα, και συνέχισε τó δρόμο του. "Επειτα έπέρασε ένας Λευίτης. Κι αυτός έκανε τó ίδιο.

"Υστερα έπέρασε ένας Σαμαρείτης. Αυτός μόλις είδε τόν δυστυχισμένο άνθρωπο, κατέβηκε από τó ζών του και μέ συμπόνια άρχισε νά τόν περιποιήται. Έκαθάρισε τις πληγές, τις άλειψέ μέ λάδι και έδεσε μέ προσοχή τά τραύματα. "Επειτα τόν έβαλε επάνω στο ζώο του και τόν έπήγε σ' ένα πανδοχείο.

Τήν άλλη μέρα πού άπεφάσισε νά φύγη ό Σαμαρείτης, έδωσε στόν ξενοδόχο δύο χρυσά νομίσματα και τόν παρακάλεσε νά περιποιηθί τόν πληγωμένο, ώσπου νά γίνη καλά. «Αν ξοδέψης περισσότερα γιά τήν θεραπεία του, τού είπε, θά περάσω νά σοú τά πληρώσω».

“Όταν έτελείωσε ό Ίησούς τήν παραβολή έγύρισε στό νομικό και τόν έρώτησε :

«Ποίος από τούς τρεις ήταν ό «πλησίον»;» «Ό Σαμαρείτης, πού τόν περιποιήθηκε», απάντησεν ό νομικός. «Λοιπόν, τό ίδιο νά κάνης και σύ, σάν τόν Σαμαρείτη», τού είπεν ό Χριστός.

Μέ τήν παραβολήν τού καλού Σαμαρείτου ό Ίησούς ήθέλησε νά διδάξη στόν κόσμο, ότι «πλησίον» είναι κάθε άνθρωπος, ακόμα και ό έχθρός μας.

5. Ή παραβολή τού άσώτου υιού

Μιά ήμέρα πού ό Ίησούς έδίδασκε πάλι, μέ γλυκα λόγια, σκορπώντας καρτερικά τήν αγάπη και τήν έλπίδα και στους άπελπισμένους ακόμα, είπε τήν παρακάτω παραβολή.

“Ένας πλούσιος άνθρωπος είχε δυό παιδιά. Μιά ήμέρα ό μικρότερος έζήτησε από τόν πατέρα του τό μερίδιο τής περιουσίας του. Ό πατέρας άφού έχώρισε τήν περιουσία στά δυό, έδωσε στόν μικρότερο τό μερίδιο, πού έζητούσε.

Τήν άλλη ήμέρα ό γιός, έπώλησε τό μερίδιό του, κι άφού έπηρε τά χρήματα, έφυγε σέ μακρινή χώρα

Ήκει άσυλλόγιστα έξώδευσε τά λεπτά σέ γλέντια, στά χαρτιά και σέ άνόητες διασκεδάσεις. Σέ λίγον καιρό έσπατάλησε όλα τά χρήματά του. Κανείς πλέον δέν τόν συλλογιζόταν. Τόν έξέχασαν ακόμα και οι φίλοι του.

Ό πτωχός πιά γιός τού πλουσίου για νά μη πεθάνη στους δρόμους, έγινε χοιροβοσκός. Άλλά και ή ζωή τού βοσκού τών χοίρων δέν ήταν καλύτερη. Ήταν τόσο άθλια, πού για νά χορτάση, έτρωγε ξυλοκέρατα από εκείνα, πού έτρωγαν οι χοίροι. Άντι για ρούχα, λίγα κουρέλια κρέμονταν στό σκελετωμένο σώμα του. Στή

ἀπελπιστική αὐτὴ κατάστασι ἄρχισε νὰ θυμᾶται τὸ πατρικὸ του σπίτι.

«Πόσο δυστυχισμένος εἶμαι!» ἔλεγε κλαίοντας. «Ἐγὼ νὰ μὴ ἔχω ψωμί, ἐνῶ οἱ ὑπηρετές τοῦ πατέρα μου τρῶνε ὅσο θέλουν. Ἀλλοίμονον! Ἡ πείνα καὶ ἡ γύμνια μου δὲν θὰ μ' ἀφήσουν νὰ ζήσω πλέον. ὦ Θεέ μου! Θὰ φύγω καὶ θὰ γυρίσω στὸν πατέρα μου. Γονατιστός θὰ τοῦ ζητήσω συγχώρεσι καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὲ πάρῃ δοῦλο στὸ σπίτι».

Ἄφησε, λοιπόν, τοὺς χοίρους καὶ ἐγύρισε στὸ χωριὸ του. Ὁ πατέρας του, τὸν εἶδε ἀπὸ μακριά, τὸν ἐγνώρισε, ἂν καὶ ἦταν ξυπόλυτος καὶ κουρελιάρης καὶ ἔτρεξε μὲ συγκινησι καὶ μὲ χαρὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ἄρπαξε τὸν δυστυχισμένο γιοιο στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἐφιλοῦσε μὲ συμπόνια.

Ὁ ἀσώτος υἱός

Κλαίοντας ὁ μετανοημένος γιοιὸς ἔλεγε: «Πατέρα, ἀμάρτησα μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ σὲ σένα καὶ τὸ καταλαβαίνω ὅτι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι γιοιὸς σου. Σὲ παρακαλῶ κράτησέ με γιὰ δοῦλο στὸ σπίτι».

Ὁ πατέρας ἐπρόσταξε τοὺς δούλους του: «Φέρτε τὴν καλύτερη στολὴ νὰ ντυθῇ ὁ γιοιὸς μου, δώστε νὰ φορέσῃ καινούρια παπούτσια. Βάλετε χρυσὸ δαχτυλίδι στὸ χέρι του. Σφάζετε τὸ καλύτερο μοσχάρι καὶ στρώστε τὸ τραπέζι νὰ φάμε καὶ νὰ πιοῦμε. Ὁ Υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέστη, ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη». Δηλ. Τὸ παιδί μου ἦταν νεκρὸ καὶ ἀναστήθηκε, χαμένον ἦταν καὶ βρέθηκε.

Πάνω στὸ γλέντι ἐγύρισε ἀπ' τὰ χωράφια ὁ μεγάλος γιοιός. Ἀπὸ μακριὰ ἄκουσε τὴ φασαρία, τὰ τραγούδια καὶ τὰ γέλια, πού γίνονταν στὸ σπίτι τους. Παραξενεύτηκε καὶ ἐρώτησε τί συμβαίνει. Ὅταν ἔμαθε, ὅτι ὅλα αὐτὰ γίνονταν γιὰ χάρι τοῦ ἀσώτου ἀδελφοῦ του, ἐπικράθηκε πολὺ καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ μπη στὸ σπίτι.

Ὁ πατέρας ἐβγήκε καί τόν παρακαλοῦσε, μὰ ἐκεῖνος θυμωμένος, τοῦ εἶπε :

«Πατέρα, ἐγώ ἔργάζομαι σκληρά στα κτήματα τόσα χρόνια, ὑπακούοντας πρόθυμα σέ σένα, καί ἐσύ, ποτέ δέν μου ἔδωσες οὔτε ἓνα κασικᾶκι νά διασκεδάσω μέ τούς φίλους μου. Τώρα πού ἐγύρισε ὁ ἄσωτος ἀδελφός μου, ἔσφαξες γιά χάρι του «τὸν μύσχον τὸν σιτευτόν».

«Παιδί μου», εἶπε ὁ πατέρας, «ἄδικα παραπονεῖσαι. Ἡ περιουσία εἶναι ὅλη δική σου. Καί σὺ πρέπει νά χαρῆς, πού ἐγύρισε ὁ ἀδελφός σου».

Μέ τήν παραβολή αὐτή ὁ Ἰησοῦς ἐδίδαξε, ὅτι, ὅπως ὁ πατέρας αὐτός συγχώρεσε τὸν ἄσωτο γιῶ του, ἔτσι κι ὁ Θεός συγχωρεῖ τούς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους πού μετανοοῦν εἰλικρινά.

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου, ὁ Ἰησοῦς με τοὺς μαθητὰς Του, ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴ Βηθανία γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Μόλις ἐπλησίασε στὴ Βηθαγαῆ, σ' ἓνα ὠραῖο χωριό, ἐφώνησε δύο μαθητὰς Του καὶ τοὺς εἶπε:

«Πηγαίνετε στὸ ἀπέναντι χωριό καὶ θὰ βρῆτε ἓνα πουλαράκι ποῦ στὴ ράχη του ἄνθρωπος δὲν ἐκάθησε ἀκόμα. Νὰ τὸ πάρετε καὶ νὰ τὸ φέρετε ἐδῶ. Κι ἂν θελήσῃ κανεὶς νὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ τοῦ πῆτε, ὅτι τὸ χρειάζεται ὁ Κύριος».

Οἱ δύο μαθηταὶ ἔκαμαν, ὅπως τοὺς ἐπρόσταξε. Εὗρηκαν τὸ πουλαράκι δεμένο με τὴν μάνα του καὶ τὸ ἔλυσαν. Οἱ χωρικοὶ μόλις ἄκουσαν ὅτι «ὁ Κύριος τὸ χρειάζεται» δὲν ἔφεραν καμμία ἀντίρρηση, ἀλλὰ τὸ παρέδωσαν στοὺς μαθητὰς, ποῦ τὸ ἔφεραν στὸ Χριστό.

Ἐστρωσαν στὴ ράχη τοῦ πουλαριοῦ τὰ ἱμάτιά τους, ἐκάθισε ἐπάνω ὁ Ἰησοῦς κι ἐπῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἔτσι ἀλήθευσαν τὰ προφητικὰ λόγια: *«Ἴδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου».*

Ὅταν ἔγινε γνωστό, ὅτι ὁ Ἰησοῦς πηγαίνει στὰ Ἱεροσόλυμα, πολὺς κόσμος ἔτρεξε νὰ Τὸν ὑποδεχθῆ. Πολλοὶ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ καὶ ξένοι προσκυνηταὶ ἔτρεξαν νὰ ἐνωθοῦν με τὸ πλῆθος. Ἄλλοι ἐκρατοῦσαν κλαδιὰ ἀπὸ φοινικίες, ἄλλοι ἔστρωναν στὸ δρόμο ρούχα, λουλούδια καὶ κλαδιὰ δένδρων. Κι ἄλλοι χαρούμενοι ἐφώνηζαν:

«Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Τὸν ἐνθουσιασμό ὅμως αὐτὸν καὶ τὴ μεγάλη δόξα τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐβλεπαν μὲ καλὸ μάτι οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Τόσο πολὺ τοὺς ἐσκανδάλιζε ἡ μεγάλη αὐτὴ ὑποδοχή, ποὺ δὲν κατάρθρωσαν νὰ κρατήσουν τὸ μῖσος τους κι εἶπαν στὸ Χριστό:

«Κύριε, μάλωσε τοὺς μαθητάς Σου νὰ σωπάσουν».

Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθηκε:

«Σὰς λέγω, πῶς ἂν αὐτοὶ σωπάσουν, οἱ πέτρες θὰ φωνάξουν».

Κι ἐσυνέχισε τὸ δρόμο γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ ἐνθουσιασμένο πλήθος.

«Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀντίκρουσε ἀπὸ μακρὰ τὴν Ἱερὴ πόλι, εἶπε μὲ πόνο τῆς ψυχῆς Του.

«Ἀλλοίμονο! Δὲν ξέρεις ἀκόμη ποιὸς εἶναι ὁ δρόμος τῆς εὐτυχίας σου! Θὰ ἔλθουν ἡμέρες, ποὺ οἱ ἐχθροὶ σου θὰ σέ περικυκλώσουν καὶ θὰ σέ γκρεμίσουν. Πέτρα πάνω στὴν πέτρα δὲν θ' ἀφήσουν, καὶ μαζί σου θὰ σκορπισθοῦν καὶ τὰ παιδιὰ σου».

Ὁ Ἰησοῦς μαζί μὲ τὸν κόσμο, ποὺ συνέχεια ἐπλήθαινε, ἐμπήκε μέσα στὰ Ἱεροσόλυμα. Στους δρόμους, στὰ παράθυρα καὶ πάνω στὰ δένδρα ἀκόμα μελίσσι ὁ κόσμος μαζεύτηκε νὰ ἰδῇ τὴν Ἱερὴ συνοδεία. Ὅσοι δὲν ἤξεραν τὸν Ἰησοῦ μὲ θαυμασμό ἐρωτοῦσαν.

«Ποιὸς εἶναι αὐτός;»

Κι οἱ ἀθῶοι κι εὐγενεῖς Γαλιλαῖοι ἐνθουσιασμένοι διηγόνταν τὴν ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου κι ἔλεγαν:

«Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ Προφήτης ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ». Καὶ συνέχεια ἐψαλλαν: «Ὡσαννὰ στὸν γιοῦ τοῦ Δαυῖδ. Ὡσαννὰ ἐν ἐν τοῖς ὑψίστοις».

Οἱ Φαρισαῖοι βλέποντας τὸν ἐνθουσιασμό τοῦ πλήθους ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν πολὺ.

2. 'Ο Χριστός στο Ναό του Σολομώντος

'Ο 'Ιησούς με τὸ πλῆθος τῶν πτωχῶν καὶ ἀπλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ἔφθασε μπροστά στὴν πύλη τοῦ Ναοῦ.

'Εδῶ ἐσκορπίσθησαν, γιατί δὲν ἔπρεπε νὰ μποῦν μέσα με σκονισμένα πόδια. 'Ο Κύριος κατέβηκε ἀπὸ τὸ πουλάρι καὶ μπήκε μόνος στὸ Ναό. 'Εκύτταξε γύρω του καὶ εἶδε με ἀηδία, ὅτι ὁ περιβόλος τοῦ Ναοῦ εἶχε γίνεи ἀληθινὸς σταῦλος. Εἶχε στηθῆ ὀλόγυρα ἀγορά. Ζωέμποροι εἶχαν φέρεи τὰ κοπάδια τους. "Ἐμποροι εἶχαν φέρεи τὰ λογιῆς-λογιῆς πράγματά τους. Στὶς γωνιές τοῦ προσαυλίου εἶχαν στήσει τοὺς πάγκους τους οἱ ἀργυραμοιβοί, ποὺ ἀλλάζαν χρυσὰ νομίσματα με ἀσημένια. Οἱ ἀγορασταὶ ἐψώνιζαν κι οἱ πωληταὶ διαλαλοῦσαν τὰ ἐμπορεύματά τους, ἔκλεβαν κι ἐξεγελοῦσαν τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ σέβωνται τὸν ἱερό χωρο τοῦ Ναοῦ.

Φασαρία καὶ βρώμα ἐγέμιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα κι ἦταν ἀδύνατο νὰ προσευχηθῆ κανεὶς μέσα στὸ Ναό.

Μπροστὰ στὸ θέαμα αὐτὸ ἐλυπήθηκε ὁ 'Ιησούς κι ἐθύμωσε μαζί. "Ἐκαμε ἀπὸ σκοινί, πρόχειρα, ἓνα φραγγέλιο (μαστίγιο), κι ἔδιωξε τοὺς ἐμπόρους με τὶς πραγμάτειες καὶ τὰ ζῶα τους λέγοντας :

«'Ο Ναός αὐτός εἶναι οἶκος προσευχῆς. Σεῖς τὸν ἐκάματε σπηλιά ληστῶν».

Τόσο ἦταν τὸ μεγαλεῖο τοῦ 'Ιησοῦ ποὺ κανένας δὲν ἐτόλμησε νὰ φέρη ἀντίρρηση.

Μερικοὶ μονάχα, καθὼς ἔφευγαν, ἐκινουσαν, φοβερίζοντας, τὰ χέρια τους κι ἔλεγαν: «Μὲ ποιὸ δικαίωμα Αὐτός μας ἐπέταξε ἔξω;»

3. Ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ ἐναντίον τῶν Φαρισαίων

Τις ἐπόμενες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς ἐδίδασκε τὸ λαὸ μέσα στὸ Ναὸ κι ἐθεράπευε τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἀνάμεσα στὰ πλήθη ἦσαν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ποὺ περίμεναν ν' ἀκούσουν κάτι, γιὰ νὰ τὸν καταγγείλουν στὸ συνέδριο.

Στὴ μέση τῆς διδασκαλίας ἐπετάχθησαν μερικοὶ κι ἐρώτησαν τὸ Χριστό :

«Διδάσκαλε, πές μας, τί νομίζεις, πρέπει νὰ πληρώνωμε φόρο στὸν Καίσαρα ἢ ὄχι;»

Κι ὁ Χριστός, ποὺ ἐκατάλαβε τὴν πονηρὴ σκέψι τους, εἶπε :
«Δεῖξτε μου ἓνα νόμισμα Ρωμαϊκό». Τοῦ ἔδωσαν, λοιπὸν ἓνα Ρωμαϊκὸ νόμισμα, κι ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς τὸ ἐκύτταξε, τοὺς ἐρώτησε :

«Τίνος εἶναι αὐτὴ ἡ εἰκόνα κι ἡ ἐπιγραφή;»

«Τοῦ Καίσαρος», Τοῦ λέγουν.

«*Δοιπὸν ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ*». Δηλ. Δώστε στὸν Καίσαρα ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἀνήκει καὶ στὸ Θεὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἔχθροι ἐσώπασαν. Τὸ πλήθος ὅμως ἐθαύμασε γιὰ τὴν ἀποστομωτικὴ ἀπάντησι. Θυμωμένοι τώρα οἱ Φαρισαῖοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Ναό.

Ὁ Ἰησοῦς συνεχίζοντας τὴν διδασκαλίαν Του, εἶπε στὸ λαὸ πολλὰ σοφὰ λόγια, κι ἔδωσε τὴ σωστὴ ἐξηγήσιν στὸ Μωσαϊκὸ Νόμο, ποὺ καταπατοῦσαν οἱ Φαρισαῖοι.

Καὶ ἀγανακτισμένοι ἐφώναξε ἐναντίον τῶν Ἀρχιερέων :

«*Ὁὐαὶ ὑμῖν Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί*». Δηλ. Ἀλλοιμονό σας Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ποὺ ἄλλα λέτε καὶ ἄλλα κάνετε.

«Ἀλλοιμονό σας ὑποκριταί, ποὺ δὲν ἀφήνετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ μποῦν στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, γιὰτί σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ μῆτε».

«Ἀλλοιμονό σας Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ποὺ κατατρῶτε τὸ σπίτι τῆς χήρας, ποὺ ἀρπάζετε τὴ δεκάρα τοῦ φτωχοῦ ξεγελώντας τους μὲ μεγάλες προσευχάς».

«Ἀλλοιμονό σας, ποὺ κάνετε τοὺς ὁδηγοὺς ἐνῶ εἰσθε τυφλοί».

«Ἀλλοιμονό σας, ποὺ καθαρίζετε ἔξω - ἔξω τὸ ποτήρι καὶ τὸ πιάτο, ἐνῶ ἀπὸ μέσα τὸ ἀφήνετε ἀκάθαρτο».

«Ἀλλοιμονό σας, ποὺ ἀγαπᾶτε τὴν ἐπίδειξι καὶ θέλετε νὰ σᾶς φωνάζουν ὄλοι ὁδηγοὺς καὶ διδασκάλους. Σεῖς ὅμως γιὰ ἓνα πράγμα ἐνδιαφέρεσθε : πῶς νὰ μαζεῦετε πλοῦτη».

«'Αλλοίμονό σας ύποκριταί, πού μοιάζετε σάν τούς τάφους, πού εἶναι καλοασπρισμένοι ἀπό ἔξω, ἐνῶ ἀπό μέσα εἶναι γεμάτοι κόκκαλα καί ἀκαθαρσίες».

«Εἶσθε γεννηματα ὄχιᾶς καί σπόροι τοῦ διαβόλου· πού ἐσκοτώσατε τούς προφήτας καί ἐλιθοβολήσατε δικαίους καί ἀθώους».

«'Αλήθεια σᾶς λέγω, ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ θά πέση στό κεφάλι σας».

Κι ὕστερα ἐγύρισε πρὸς τὴν Ἱερὴ πόλι κι ἐπροφήτευσε :

«Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ ! Πόσες φορές θέλησα νά συμμαζέψω τὰ παιδιὰ σου. Αὐτὰ ὅμως δὲν ἠθέλησαν νά με ἀκούσουν. Καί, νά, τώρα θ' ἀπομεινῆς ἔρημη». Αὐτὰ εἶπε μὲ θλίφι μεγάλη καί ἐβγήκε ἔξω ἀπὸ τὸ Ναό.

4. Ὁ Μυστικός Δεῖπνος

Τὴν Πέμπτη ἐκείνης τῆς ἐβδομάδος ἄρχιζε τὸ Ἰουδαϊκὸ Πάσχα. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ Πάσχα, ὁ Ἰησοῦς, ἠθέλησε νά τὸ ἐορτάσῃ μαζί μὲ τούς μαθητὰς Του, γι' αὐτὸ ἐκάλεσε τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ τούς εἶπε :

«Πηγαίνετε στὴν πόλι. Στὸ δρόμο θ' ἀπάντησετε ἕναν ἄνθρωπο, πού θά κρατῆ μιὰ στάμνα μὲ νερό. Νά τὸν ἀκολουθήσετε. Νά μπῆτε καὶ σεῖς στὸ σπίτι, πού θά μπῆ αὐτός, καὶ νά πῆτε στὸ νοικοκύρη νά σᾶς δεῖξῃ τὸ κατάλυμα, ὅπου θά φάῃ ὁ Κύριος μὲ τούς μαθητὰς Του».

Ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης ἔφυγαν γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Στὸ δρόμο συνάντησαν τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν στάμνα, κι ὅπως τούς εἶχε πεῖ ὁ Κύριος, τὸν ἀκολούθησαν, ἐμπήκαν κι αὐτοὶ στὸ σπίτι καὶ εἶπαν στὸ νοικοκύρη :

«Ἡ ὥρα πλησιάζει, πού θά φάγῃ ὁ Κύριος μὲ τούς μαθητὰς Του τὸ Πάσχα» ;

Ὁ οἰκοδεσπότης τούς ἔδειξε ἕνα μεγάλο δωμάτιο στὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπου ἦταν ἐτοιμασμένο ἕνα τραπέζι.

Ὅταν ἐβράδυσσε, ἔφθασε ὁ Ἰησοῦς μὲ τούς ὑπολοίπους μαθητὰς Του στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκάθησαν γύρω στὸ τραπέζι, ὅπως συνήθιζαν ἐκεῖνα τὰ χρόνια. Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ φαγητό, ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, ἐζώστηκε μιὰ πετσέτα καὶ χύνοντας νερό σὲ μιὰ λεκάνη, ἄρχισε νά πλύνη τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του.

Ξαφνιασμένοι οἱ μαθηταὶ δὲν εἶπαν τίποτα. Μόνον ὁ Πέτρος ἀντιστάθηκε.

«Κύριε, δὲν δέχομαι νὰ μοῦ πλύνῃς Ἐσὺ τὰ πόδια», ἐφώναξε. «Πέτρε, αὐτὸ ποὺ κάνω ἐγὼ τώρα, ἐσὺ δὲν τὸ καταλαβαίνεις. Θὰ τὸ καταλάβῃς ἀργότερα» τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς. «Ποτὲ δὲν θὰ μοῦ τὰ πλύνῃς» ἐξακολούθησε νὰ φωνάζῃ ὁ Πέτρος. «Πέτρε, τοῦ εἶπε ὁ Κύριος, ἂν δὲν σοῦ πλύνω τὰ πόδια δὲν θὰ ἔχῃς θέσι κοντὰ μου».

Ὁ Πέτρος ἡμέρεψε καὶ συγκινημένος ἀνεφώνησε :

«Κύριε, ἂν εἶναι νὰ χάσω τὴν ἀγάπη Σου ὄχι μόνο τὰ πόδια μου, μὰ καὶ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι μου ἀκόμη νὰ μοῦ πλύνῃς». Ἀφοῦ ἔπλυνε ὅλων τὰ πόδια ὁ Ἰησοῦς, ἐκάθησε στὸ τραπέζι καὶ εἶπε :

«Ἐπλύνω τὰ πόδια σας, γιὰ νὰ σὰς δώσω τὸ παράδειγμα. Ἔτσι νὰ κάνετε καὶ σεῖς». Καὶ μὲ ταραγμένη ψυχὴ συνέχισε :

«*Ἀμήν, Ἀμήν, λέγω ὑμῖν ὅτι εἰς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με*». Δηλ. Ἀλήθεια σὰς λέγω, ὅτι ἓνας ἀπὸ σὰς θὰ μὲ προδώσῃ. Τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια ἐτάραξαν καὶ ἐλύπησαν τοὺς μαθητὰς, ποὺ ἀνήσυχτοι ἓνας - ἓνας ἐρώτουσαν.

«Μήπως εἶμαι ἐγὼ, Κύριε» ;
Ἀκόμα καὶ ὁ Ἰούδας ἔκαμε πῶς δὲν ἤξερε κι ἐρώτησε νὰ μάθῃ μήπως εἶναι αὐτός.

Τέλος ὁ Ἰωάννης ἐρώτησε παρακλητικὰ τὸν Κύριο.

«Ποιὸς εἶναι, Κύριε» ;

«Σιγὰ, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ἀπ' ὅλους ὁ Ἰησοῦς εἶπε» :

«Εἶναι αὐτός, ποὺ θὰ τοῦ δώσω τὸ ψωμί, ἀφοῦ τὸ βουτήξω στὸ πιάτο».

Ἐπῆρε τότε ἓνα κομμάτι ψωμί, τὸ ἐβούτηξε στὸ φαγητό Του καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Ἰούδα λέγοντας :

«Ὁ,τι εἶναι νὰ κάμης, κάμε το γρήγορα».

Ὁ Ἰούδας ἀμέσως ἔφυγε μέσα στὸ νυχτερινὸ σκοτάδι.

Ὁ Ἰησοῦς ὕστερα ἔδωσε σ' ὅλους μιὰ εὐχή.

«Ν' ἀγαπιέσθε μεταξύ σας, ὅπως σὰς ἀγάπησα ἐγώ».

Ἐπῆρε ἔπειτα ἓνα ψωμί, κι ἀφοῦ τὸ εὐλόγησε, τὸ ἔκοψε κομμάτια καὶ δίνοντας ἀπ' ἓνα κομμάτι στοὺς μαθητάς Του, εἶπε :

«*Δάβετε φάγετε, τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου*».

Ἀυτὸ νὰ κάνετε καὶ σεῖς γιὰ νὰ μὲ θυμᾶστε.

Ὑστερα ἐπῆρε ἓνα ποτήρι κρασί, τὸ εὐλόγησε καὶ τὸ πρόσφερε, λέγοντας :

«*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες, τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου*» γιὰ νὰ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες».

Ἔδωσε ἀκόμη κι ἄλλες συμβουλές στοὺς μαθητάς Του. Ἰδιαίτερα τοὺς εἶπε νὰ εἶναι μεταξύ τους ἀγαπημένοι. «*Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*». Δηλ. ἡ νέα ἐντολή, πού σὰς δίνω, εἶναι νὰ εἴσθε ἀγαπημένοι μεταξύ σας.

Μὲ φανερὴ ἀνησυχία ἐρώτησε τότε ὁ Πέτρος τὸν Κύριο :

«Ποῦ πηγαίνεις Κύριε» ;

«Ἐκεῖ, πού πηγαίνω, Πέτρε, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ ἀκολουθήσης». Ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Τὴ ζωὴ μου γιὰ σένα θὰ τὴν δώσω Κύριε», εἶπε ὁ Πέτρος. Κι ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπάντησε προφητικά.

«Πέτρε, Πέτρε. Ἀλήθεια σοῦ λέγω, ὅτι, πρὶν λαλήσῃ ὁ πειτεινός, σὺ θὰ μ' ἔχῃς ἀπαρνηθῆ τρεῖς φορές».

5. Τὸ συνέδριο τῶν ἀνόμων καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

Ἀνήσυχτοι καὶ ἐξωργισμένοι οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ τῆς κατηγορίας τοῦ Ἰησοῦ, ἐμαζεύθησαν στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέα Καϊάφα καὶ ἔκαναν συμβούλιο νὰ βροῦν τρόπο νὰ Τὸν θανατώσουν.

Ἡ συζήτησι ἐκράτησε ὥρες πολλές. Πολλοὶ ἔλεγαν νὰ Τὸν πιάσουν χωρὶς ἀφορμὴ καὶ νὰ Τὸν σκοτώσουν. Ἄλλαζαν ὅμως γνώμη, γιὰτὶ ἐφοβούντο τὸ λαό, ποῦ ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἰησοῦ.

Κατὰ τὰ μεσάνυκτα, ἐπάνω στὴ συζήτησι, παρουσιάσθηκε στὸ συνέδριο ὁ προδότης Ἰούδας καὶ τοὺς εἶπε :

«Ξέρω τί ζητᾶτε. Τί μοῦ δίνετε, νὰ σᾶς παραδώσω τὸν Ἰησοῦ;»

«Τριάκοντα ἀργύρια», τοῦ εἶπε ὁ Ἀρχιερεὺς.

«Δέχομαι», ἦταν ἡ ἀπάντησι τοῦ Ἰσκαριώτου.

«Ἐκεῖνον, ποῦ θὰ φιλήσω, αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Ἰησοῦς», εἶπε.

Ὁ Ἰούδας ἄρπαξε τὴ σακούλα μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὰ ἔκρυψε στὸν κόρφο του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ συνέδριο, μὲ τὴ σκληρὴ ἀπόφασιν, νὰ παραδώσῃ τὸ Χριστὸ μιά ὥρα γρηγορώτερα.

6. Ὁ Ἰησοῦς στὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆ

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ Μυστικὸ δεῖπνο ἐπῆρε ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάς Του καὶ ἐξεκίνησε γιὰ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐβάδιζαν σιωπηλά μὲ βαρεῖα καρδιά. Διάβηκαν τὸν χείμαρρο τῶν Κέδρων καὶ ἐμπήκαν στὸν κήπο τῆς Γεθσημανῆ. Ἦταν ὁ τόπος, ποῦ ἐπήγαινε καὶ ἔκαμε τὴν προσευχὴ Του.

Ὁ Ἰησοῦς παρεκάλεσε τοὺς μαθητάς Του νὰ μείνουν ἐκεῖ. Μόνο τρεῖς ἐπῆρε μαζί του: τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη. Καθὼς ἐπροχώρησε στὸ βάθος τοῦ κήπου, τοὺς εἶπε: «Περὶλυπηεῖναι ψυχὴ μου μέχρι θανάτου! Μείνεις ἔδῳ καὶ ἀγρυπνᾶτε».

Ἀφοῦ προχώρησε πρὸς πέρα ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ γῆς καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλῇ: «Πάτερ μου, παρελθέτω τὸ ποιήριον τοῦτ' ἀπ' ἐμοῦ! Ἄλλ' ἄς γίνῃ, ὅχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλὰ, ὅπως θέλεις ἐσύ».

Ἐπειτα ἐγύρισε, γιὰ μιὰ στιγμή στοὺς μαθητὰς Του καὶ τοὺς βρῆκε νὰ κοιμούνται, τοὺς ἐξύπνησε καὶ μὲ πικρὸ παράπονο εἶπε στὸν Πέτρο: «Σίμων, κοιμᾶσαι; Δὲν ἠμπόρεσες μιὰ ὥρα ν' ἀγρυπνήσης; Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε μαζί μου».

Ὁ Κύριος συνέχισε τὴν προσευχή του ὅταν γιὰ δευτέρα φορά ἐπέστρεψε εὗρθε πάλι τοὺς μαθητὰς νὰ κοιμούνται. Τοὺς ἄφησε ὅμως, καὶ προσευχήθηκε γιὰ τρίτη φορά. Ὅταν ξαναγύρισε τοὺς ἐξύπνησε λέγοντας: «Κοιμᾶσθε, λοιπόν, κι ἀναπαύεσθε! Σηκωθῆτε. Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ παραδοθῆ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σὲ χέρια ἁμαρτωλῶν, ἔφθασε ἐκεῖνος πού θὰ μὲ παραδώσῃ».

Πραγματικά, τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα ἐφάνηκε πλῆθος ἀνθρώπων μὲ φῶτα. Ἦσαν ἀνθρωποὶ τῶν Γραμματέων καὶ Φαρισαίων, μὲ ὠπλισμένους Ρωμαίους στρατιῶτες, πού τοὺς ὠδηγοῦσε ὁ Ἰούδας. Ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ μὲ ἀταραξία ἐρώτησε: «Ποιὸν ζητᾶτε;» «Τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον», ἀποκρίθηκαν. «Ἐγὼ εἶμαι», εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

Στὸ μεταξύ ὁ Ἰούδας ἐπλησίασε τὸ Χριστὸ καὶ τὸν ἐφίλησε, λέγοντας: «*Χαῖρε Ραββί*». «Μὲ φίλημα προδίδεις τὸν Διδάσκαλό σου;» ἀπήντησε ὁ Ἰησοῦς.

Οἱ στρατιῶται τότε συνέλαβον τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Πέτρος ὅμως ἐθύμωσε κι ὤρμησε νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Κύριο. Ἐβγάλε τὸ μαχαίρι κι ἔκοψε τὸ αὐτὶ τοῦ Μάχου, ὑπηρετοῦ τοῦ Ἀρχιερέως. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐμάλωσε τὸν Πέτρον: «*Πέτρε, Πέτρε, βάλε τὴν μάχαιραν εἰς τὴν θῆκην*». Ἐπλησίασε ἔπειτα τὸν ὑπηρετὴν, ἔπιασε τὸ αὐτὶ καὶ τὸ ἔβαλε στὴ θέσι του.

Οἱ στρατιῶτες, ἀφοῦ ἔπιασαν τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἔδεσαν καὶ ἀνεχώρησαν. Οἱ μαθηταὶ τρομοκρατημένοι ἐσκόρπισαν. Μόνον ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης ἀκολούθησαν τὸ πλῆθος.

7. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Ἄννα

Ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ ἔφεραν δεμένο τὸν Ἰησοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα. Ὁλος ὁ κόσμος ἐκοιμόταν. Κρυφά, ἐπέρασαν τοὺς ἔρημους δρόμους τῆς πόλεως, κι ἔφθασαν στὸ σπίτι τοῦ ἀρχιερέως Ἄννα.

Ὁ Ἄννας ἦταν πεθερὸς τοῦ Καϊάφα, ποῦ ἦταν ἀρχιερεὺς ἐκεῖνο τὸν χρόνο. Ὁ Ἄννας, ὅταν εἶδε τὸν Χριστό, ἄρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ γιὰ τὴ διδασκαλία Του καὶ γιὰ τοὺς μαθητὰς Του. «Ἐγώ, φανερά ἐδίδαξα στὸν κόσμο», ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. «Τί μ' ἐρωτᾷς; Ρώτησε ἐκείνους ποῦ μὲ ἄκουσαν».

Ἔνας ὑπηρέτης τοῦ Ἄννα, σκληρὸς καὶ βάρβαρος, «ἐρράπισε» τὸν Ἰησοῦ λέγοντας. «Ἔτσι ἀπαντοῦν στὸν Ἀρχιερέα»; Ὁ Χριστός, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία Του τὸν ἀποστόμωσε: «Ἄν εἶπα τίποτε κακὸ πὲς μου το. Ἄν ὅμως ἐμίλησα σωστά, γιατί μὲ δέρνεις»;

Ὁ Ἄννας δὲν ἠμπόρεσε νὰ βρῆ καμμιά ἀφορμὴ καὶ διέταξε νὰ πᾶνε τὸν Ἰησοῦ στὸ γαμβρό του, τὸν Καϊάφα.

8. Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Ἄννας ἀνέκρινε τὸν Ἰησοῦ μιά ὑπηρέτρια κάτω στὴν αὐλή, ἐρώτησε τὸν Πέτρο: «Μήπως καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰησοῦ»; «Ὅχι» ἀπάντησε ὁ Πέτρος.

Ἔστερα, εἶδε ὁ Πέτρος ὑπηρέτας μαζεμένους γύρω σὲ μιά φωτιά, ποῦ ἔζεσταίνονταν. Ἐπῆγε κι ἐστάθηκε κι αὐτὸς μαζί τους γιὰ νὰ ζεσταθῇ.

Κάποιος πάλι ὑποψιάστηκε τὸν Πέτρον καὶ τὸν ἐρώτησε: «Καὶ σὺ εἶσαι μὲ τὸν Ἰησοῦ τὸν Ναζωραῖο»; «Δὲν ξέρω οὔτε καταλαβαίνω τί μοῦ λές», ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ Πέτρου, κι ἀμέσως τοὺς ἄφησε καὶ πῆγε πρὸς τὸ προαύλιο.

Ἄλλὰ κι ἐδῶ ἕνας ὑπηρέτης, συγγενὴς τοῦ Μάλχου, τοῦ δούλου μὲ τὸ κομμένο αὐτί, τὸν ἐκύτταξε καλὰ - καλὰ κι ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε: «Σὲ θυμᾶμαι πολὺ καλὰ, σὲ εἶδα ἀπόψε στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ μὲ τὸν Ἰησοῦ». «Δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπο». Εἶπε πάλι δειλιασμένος ὁ Πέτρος.

Δέν ἐπρόφθασε ὁμως νά τελειώσῃ τὰ λόγια του, κι ἀμέσως ἐλάλησε ὁ πετεινός. Ἐθυμήθηκε τήν ἴδια στιγμή ὁ Πέτρος τὰ λόγια τοῦ Διδασκάλου του κι ἐπόνεσε ἡ καρδιά του. Τήν ἴδια στιγμή ἀντίκρουσε τόν Ἰησοῦ, πού τόν ἔσυραν οἱ δοῦλοι ἔξω ἀπό τήν αἴθουσαν. Σκέπασε τὰ μάτια του κι ἐβγήκε ἔξω μετανοημένος γιά ὅ,τι ἔκανε κι «ἔκλαυσε πικρῶς».

9. Ὁ Ἰησοῦς στό Συνέδριο καί τὸ τέλος τοῦ Ἰουδα

Ἀπό τὸ σπίτι τοῦ Ἄννα ἔφεραν τόν Ἰησοῦ μὲ τὰ χέρια δεμένα στήν οἰκία τοῦ Καϊάφα. Ἐκεῖ εἶχαν μαζευθῆ οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Γραμματεῖς, πού ἀποτελοῦσαν τὸ Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων.

Ὅπως ὁ Ἄννας, ἔτσι κι ὁ Καϊάφας ἄρχισε τήν ἀνάκρισι. Καμμιά ὁμως αἰτία θανάτου δέν ἤμποροῦσαν νά εὔρουν. Κανείς δέν ἐκατηγόρησε τόν Ἰησοῦ. Μόνον δύο πληρωμένοι ψευδομάρτυρες κατέθεσαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς μιά ἡμέρα ἐβλασφήμησε. Εἶπε δηλ. ὅτι μπορεῖ νά γκρεμίσῃ τὸ Νσὸ τοῦ Θεοῦ καί σὲ τρεῖς ἡμέρες νά τὸν ξανακτίσῃ. Αὐτὸ πράγματι ὁ Ἰησοῦς τὸ εἶχε πῆ, ἀλλὰ ἐννοοῦσε τήν τριήμερη ταφή καί τήν Ἀνάστασί Του.

«Γιατί δέν ἀπαντᾶς τίποτα; Δέν ἀκούς τί σὲ κατηγοροῦν;» ἐφώνασε ὠργισμένος ὁ Καϊάφας.

Μὰ ὁ Ἰησοῦς ἐσώπαινε. Ἡ σιωπὴ καί ἡ γαλήνη Του ἐξώργισαν πολὺ τόν Ἀρχιερέα. Ὁρθίος, στὴ μέση τοῦ Συμβουλίου εἶπε στό Χριστό: «Σὲ ἐξορκίζω στό ὄνομα τοῦ μεγάλου καί ἀληθινοῦ Θεοῦ, νά μᾶς πῆς ἂν εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς: «*Σὺ εἶπας*».

Αὐτὸ ἐπερίμενε ὁ Ἀρχιερεὺς. Ἀγανακτισμένος, δῆθεν, γιά τὴν ἀσέβεια τοῦ Ἰησοῦ, ἔσχισε τὰ ροῦχα του κι ἐφώνασε: «Ἐβλασφήμησε. Δέν ἔχομε πλέον ἀνάγκη γιά μάρτυρες! Ἰδοῦ, ἀκούσατε μόνοι σας τὴ βλασφημία. Τότε ἄλλοι μαζί ἐφώνασαν. «Ἐνοχος ἔνοχος, γιατί λέγει, ὅτι εἶναι γιὸς τοῦ Θεοῦ».

Οἱ Ἀρχιερεῖς ἐπέτυχαν τὸ σκοπὸ τους. Ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν αἴθουσα, κι ἄφησαν τόν Ἰησοῦ στὰ χέρια τῶν ὑπηρετῶν. Οἱ βάρβαροι ὑπηρετεῖς ἔβγαλαν τόν Ἰησοῦ στὰ προπύλαια, Τὸν ἔφτυναν, Τὸν ὕβριζαν, Τὸν περιγελοῦσαν, Τὸν ἐρράπιζαν καί Τὸν ἐρωτοῦσαν: «Προφήτευσε Χριστέ, ποῖος σ' ἐχτύπησε;» Ἦρμος Ἐκεῖνος ὑπέμεινε τοὺς ἐξευτελισμούς.

Ἡ καταδικὴ σὲ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ ἔγινε γνωστὴ σ' ὅλη τὴ πόλι. Τὸ ἔμαθε κι ὁ προδότης Ἰούδας. Μετενόησε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμε στὸ Διδάσκαλό του. Ἔτρεξε στὸ συνέδριο, ἐπέταξε τὰ τριάκοντα ἀργύρια στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς εἶπε : « Ἀμάρτησα. Σᾶς παρέδωσα ἕναν ἀθῶο ». « Τί μᾶς νοιάζει. Σὺ νὰ ὄψεσαι ». Τοῦ ἀπάντησαν οἱ Ἀρχιερεῖς.

Ἔφυγε ὁ Ἰούδας. Ἐπῆγε ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα κι ἐκρέμασθηκε ἀπὸ μιὰ συκιά. Ἐτιμώρησε μόνος του τὸν ἑαυτό του γιὰ τὴν μεγάλη ἀτιμία ποὺ ἔπραξε. Οἱ Ἀρχιερεῖς μὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια, ποὺ ἦταν τιμὴ τοῦ ἀθῶου αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἀγόρασαν ἕνα κτῆμα, ποὺ τὸ ἐχρησιμοποίησαν, γιὰ νὰ θάπτουν τοὺς ξένους.

10. Ὁ Ἰησοῦς πρὸ τοῦ Πιλάτου

Ἡ ἀπόφασι, ποὺ ἐπάρθηκε ἀπὸ τὸ Συνέδριο τὴ νύκτα, ἔπρεπε νὰ ἐπαναληφθῇ τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ εἶναι νόμιμη. Γι' αὐτὸ τὰ ξημερώματα τῆς *Παρασκευῆς*, ἡμέρα πιά, ἔγινε ἡ τρίτη δίκη τοῦ Ἰησοῦ. Γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ὅμως ἡ-θανατικὴ ἀπόφασι τοῦ Συμβουλίου, ἔπρεπε νὰ ἐπικυρωθῇ ἀπὸ τὸ Ρωμαῖο Διοικητὴ, τὸν Πόντιο Πιλάτο, ποὺ βρισκόταν στὰ Ἱεροσόλυμα ἐκείνες τὶς ἡμέρες.

Δεμένο ἔσυραν τὸν Ἰησοῦ πρῶτ - πρῶτὶ στὸ Πραιτώριο, δηλ. στὸ Διοικητήριο, ὅπου ἔμενεν ὁ Ρωμαῖος ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας, Πόντιος Πιλάτος. Ἀκολουθοῦσε ὅλο τὸ Συμβούλιο καὶ μεγάλο πλῆθος πληρωμένων Ἰουδαίων, ποὺ ἐκακολογοῦσαν τὸν Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος, ἐπαραξενεύθηκε, βλέποντας τὴ φρουρὰ νὰ ὀδηγῇ μπροστά του ἕναν γεμάτο καλωσύνη κι ἀθῶο ἄνθρωπο.

Ἐβγήκε κι ἐρώτησε τὸ φανατισμένο ὄχλο : « Τί κατηγορίες ἔχετε ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ » ; Δυσαρεστήθηκαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ χωρὶς ἐξηγήσεις ἀπάντησαν : « Ἄν δὲν ἦταν κακοῦργος δὲν θὰ Τὸν ἐφέρναμε ἐδῶ ».

Ὁ Πιλάτος, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ καταδικάσῃ ἕναν ἀθῶο τοὺς εἶπε : « Τότε πάρτε Τον καὶ δικάστε Τον σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο σας ». « Δὲν ἔχομε ἐμεῖς τὸ δικαίωμα νὰ σκοτώνωμε κανέναν », ἀποκρίθηκαν, καὶ συνέχισαν τὶς κατηγορίες ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ. Ἔλεγαν, ὅτι, δῆθεν, ἐμποδίζει τὸ λαὸ νὰ πληρῶνῃ τὸν φόρο στὸν Καίσαρα, ὅτι θέλει νὰ γίνῃ βασιλιάς, κι ἄλλα πολλά

Ἐμπῆκε τότε μέσα ὁ Πιλάτος κι ἐρώτησε μὲ συμπόνια τὸν Ἰησοῦ : « Ἐσὺ εἶσαι ἀλήθεια ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ; » « Ἡ Βασιλεία ἡ δική μου δὲν εἶναι σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Ἐγὼ ἦλθα στὸν κόσμο νὰ διδάξω τὴν ἀλήθεια ». Ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς.

Ὁ Πιλάτος ἐβγήκε ἔξω κι εἶπε στὸ ἀνυπόμονο πλῆθος : « Ἐγὼ δὲν εὐρίσκω κανένα φταίξιμο σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Γιατί θέλετε νὰ σκοτώσετε τὸν Βασιλέα σας ; »

« Βασιλεὺς εἶναι ὁ Καῖσαρ. Καὶ ἂν δὲν τὸν θανατώσης, θὰ κατ'αγγείλωμε ἐσένα », ἐφώναζε ἀγριεμένος ὁ Ἰουδαϊκὸς ὄχλος. « Εἶναι ἔνοχος, εἶναι ἔνοχος ! Γιατί θέλει νὰ ξεσηκώσει τὴ Γαλιλαία σ' ἐπανάσταση ».

Ὁ Πιλάτος σὰν ἄκουσε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἀπὸ τὴν Γαλιλαία, ἐσκέφθηκε ὅτι στὴν Γαλιλαία ἐκυβερνοῦσε ὁ Ἡρώδης καὶ σὲ κείνον ἔπρεπε νὰ στείλῃ τὸ Χριστὸ νὰ δικαστῆ. Ἔτσι διέταξε νὰ ὀδηγήσουν τὸν Ἰησοῦ στὸν Ἡρώδη. Ἐκείνες τὶς ἡμέρες ὁ Ἡρώδης εὐρισκόταν στὰ Ἱεροσόλυμα κι ἐδέχτηκε εὐχαρίστως τὸν Ἰησοῦ.

Γιὰ τὸ Χριστὸ εἶχε ἀκούσει πολλά. Μὲ τὴν ἀνάκρισι ὅμως δὲν εὐρήκε τίποτα, καὶ ἀφοῦ ἄφησε τοὺς στρατιώτες νὰ Τὸν κοροϊδέψουν, νὰ Τὸν ραπίσουν καὶ νὰ Τὸν φτύσουν, Τὸν ἔστειλε πάλι στὸν Πιλάτο.

Ὅταν ἔφεραν τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ πάλι στὸν Πιλάτο, ὁ Ρωμαῖος διοικητὴς ἐφοβήθηκε. Ἡ περήφανη στάσι, τὸ χλωμὸ καὶ ἥρεμο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, συγκίνησαν καὶ ἐτάραξαν τὸν Πιλάτο, πού γιὰ νὰ Τοῦ σώσει τὴ ζωὴ ἐθυμῆθηκε

τήν συνήθεια πού είχαν κάθε Πάσχα οί 'Ιουδαίοι νά ἐλευθερώνουν ἕνα κατάδικο.

Στή φυλακή ἦταν ἕνας κακοῦργος, ἕνας τρομερός ληστής, πού τόν ἔλεγε **Βαραβάν**.

Βγήκε λοιπόν στόν ἐξώστη γιά ἄλλη μιὰ φορά κι ἐρώτησε, ποῖον θέλουν νά ἀπολύσουν : « Τόν Χριστόν ἢ τόν Βαραβάν ». Τό ἐρεθισμένο πλήθος ἐφώνασε : « Τόν Βαραβάν, τόν Βαραβάν κι ὄχι τόν 'Ιησοῦ ». « Τί νά τόν κάνω τόν 'Ιησοῦ ; » ἐρώτησε ὁ Πιλάτος. « *Σταύρωσον, Σταύρωσον αὐτόν* », ἀπάντησε τό πλήθος.

Ὁ Πιλάτος, διέταξε νά μαστιγώσουν τόν 'Ιησοῦ, γιὰτί ἐνόμιζε, ὅτι ἄν ὁ ὄχλος ἐβλεπε μαστιγωμένο τό Χριστό θά Τόν ἐλυπόταν. Σέ λίγο παρουσίασε στό πλήθος τόν 'Ιησοῦ ντυμένο μέ μιὰ κόκκινη χλαμύδα, ὅπως ντύνοταν οἱ βασιλεῖς, μέ ἀκάνθινο στεφάνι στό κεφάλι, κρατώντας ἕνα καλάμι στό χέρι καί σέ ἐλεεινή κατάστασι. Ἐνόμισεν ὅτι ὕστερα ἀπό αὐτό θά Τόν ἐλυποῦντο οἱ 'Ιουδαῖοι.

« *Ἴδε ὁ ἄνθρωπος !* » τοὺς εἶπε ὁ Πιλάτος :

Οἱ 'Ιουδαῖοι ὅμως, ἐφώνασαν πάλιν : « *Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν* ».

Ὅταν ἐκατάλαβαν οἱ Ἀρχιερεῖς ὅτι ὁ Πιλάτος ἐδίσταζε νά καταδικάσῃ τόν 'Ιησοῦ, ἄρχισαν νά τόν φοβερίζουν καί νά λέγουν : « Ἄν δέν δώσης διαταγή νά θανατωθῇ ὁ 'Ιησοῦς, πού ὀνομάζει τόν ἑαυτόν Του Βασιλέα, δέν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρα καί θά σέ καταγγειλώμε στήν Ρώμη ». Ὁ Πιλάτος ἄρχισε νά δειλιάζῃ.

Ἐπλυνε τὰ χέρια του σέ μιὰ λεκάνη μπροστά στόν ὄχλο καί εἶπε : « Ἐγώ εἶμαι ἀθῶος ἀπ' τό αἷμα τοῦ δικαίου τούτου. Σεῖς νά ὀψεσθε ». Δηλ. ἐγώ εἶμαι ἀθῶος ἀπό τόν ἄδικο θάνατο τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Σεῖς εἶσθε ὑπεύθυνοι ». Ὁ ὄχλος ἀπό κάτω ἔλεγε : « Τό αἷμα του ἐπάνω σέ μᾶς καί στά παιδιά μας ».

Ὁ Πιλάτος τότε παρέδωσε τόν 'Ιησοῦ στόν ὄχλο γιά νά Τόν σταυρώσῃ. Ἦταν ἡ ὥρα 9 τὸ πρωῒ.

11. Ἡ Σταύρωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Οἱ θανατικὲς ἐκτελέσεις ἐγίνοντο στὸ Γολγοθᾶ. Ἐκεῖ, μὲ βρισιές, μὲ χτυπήματα καὶ μὲ κάθε εἶδους ἐξευτελισμὸ, ὠδήγησαν τὸν Ἰησοῦ. Τὰ βασανιστήρια, ἡ ἀϋπνία καὶ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ εἶχαν ἐξαντλήσει τὸν Χριστό. Δὲν ἠμπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὸ δρόμο. Ἔπεσε κάτω. Οἱ στρατιῶται τότε, ἀγγάρευσαν ἕνα χωρικό, τὸν **Κυρηναῖο Σιμόνα** κι ἐπῆρε τὸ Σταυρὸ.

Ἐπλησίαζε μεσημέρι, ὅταν ἔφθασαν στὸν τόπο τοῦ Μαρτυρίου. Ἐκάρφωσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ στὸν ξύλινο σταυρὸ. Στὸ πάνω μέρος ἐστερέωσαν μιὰ πινακίδα μὲ τὰ γράμματα: **I.N.B.I.**, πού ἐσήμαιναν **Ἰησοῦς Ναζωραῖος Βασιλεὺς Ἰουδαίων**. Μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦ ἐσταύρωσαν καὶ δύο ληστές, ἕναν ἀπὸ τὰ δεξιὰ Του καὶ ἕναν ἀπὸ τὰ ἀριστερά Του.

Τῇ στιγμῇ πού οἱ ἄνομοι Ἰουδαῖοι ἐκάρφωσαν τὸν Ἰησοῦ, ἀκούσθηκε νὰ λέγῃ μὲ καλωσύνη: *«Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι»*. Δηλ. Πατέρα συγχώρησέ τους, γιατί δὲν γνωρίζουν τί κάνουν.

Ὁ ὄχλος, πού ἦταν συγκεντρωμένοι γιὰ νὰ δῆ τὸ φρικτὸ μαρτύριο ἄρχισε νὰ γελά καὶ νὰ ὑβρίζει τὸν Ἰησοῦ. Ἀκόμη καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς σταυρωμένους κακούργους, ἐβλαστημοῦσε κι αὐτὸς τὸ Χριστό. Ὁ ἄλλος ὅμως κακούργος, τὸν ἐμάλωσε λέγοντάς του: *«Δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό; Ἐμεῖς δίκαια πεθαίνομε, Αὐτὸς ὅμως δὲν ἀδίκησε κανένα»*. Ἐπειτα ἔστρεψε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ Χριστό καὶ εἶπε: *«Κύριε, μνήσθητί μου ὅταν ἐλθῆς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου!»* Δηλ. Κύριε, νὰ μὲ θυμηθῆς ὅταν θ' ἀνεβῆς στοὺς οὐρανοὺς. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε: *«Ἀλήθεια σοῦ λέγω, ὅτι ἀπὸ σήμερον θὰ εἶσαι μαζί μου στὸν παράδεισο»*.

Κοντὰ στὸ σταυρὸ ἐστεκόταν ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ ἀγαπημένος Του μαθητὴς Ἰωάννης. Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶδε καὶ εἶπε: *«Μῆτερ, ἰδοὺ ὁ υἱός σου», «Ἰωάννη, ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου»*. Ξαφνικὰ κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ ἥλιος ἐκρύφθηκε καὶ βαθύ σκοτάδι ἐσκέπασε τὴ γῆ. Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ: *«Ἥλι, Ἥλι, λαμὰ Σαβαχθανί»*. Δηλ. «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μὲ ἐγκατέλειψες»;

Ὅσοι ἀκουσαν τὰ λόγια αὐτά, ἐνόμισαν ὅτι φωνάζει τὸν Προφήτη Ἠλία. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἐφώνασε, *«Διψῶ»*. Ἐτρεξε τότε ἕνας στρατιώτης καὶ τοῦ προσέφερε μ' ἕνα σφουγγάρι, δεμένο στὴν ἄκρῃ ἑνὸς καλαμιοῦ, ἕνα μίγμα ἀπὸ ξύδι. Ὁ Ἰησοῦς

έδοκίμασε λίγο, μὰ δὲν ἦπτε. Ἐγειρε μόνο τὸ κεφάλι Του καὶ παρέδωσε τὸ Πνεῦμα Του λέγοντας τὰ τελευταῖα Του λόγια : « *Τετέλειται!* » Τὴν ἴδια στιγμή μεγάλος σεισμός ἐτάραξε τὴν γῆ. Τὸ καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη στὰ δύο. Ὅλοι κατετρόμαξαν κι ἔλεγαν : « Ἀλήθεια, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Θεοῦ ».

12. Ἡ ταφή τοῦ Κυρίου

Οἱ Ἰουδαῖοι, ἐπειδὴ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἦταν Πάσχα, ἐζήτησαν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ σπάσουν τὰ πόδια τῶν σταυρωμένων, γιὰ νὰ πεθάνουν γρήγορα καὶ νὰ τοὺς θάψουν πρὶν νυχτώση. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδεια κι ἀμέσως οἱ στρατιῶτες ἔσπασαν τὰ γόνατα τῶν ληστών. Δὲν ἔκαμαν, ὅμως, τὸ ἴδιο καὶ στὸ Χριστό, γιατί εἶχε πεθάνει. Μόνο ἓνας στρατιώτης μὲ τὴν λόγχη ἐτρύπησε τὸ πλευρὸ τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν εἶχε ξεψυχήσει. Ἀπὸ τὴν πληγὴ ἔτρεξε αἷμα καὶ νερό.

Δὲν εἶχε ἀκόμη βασιλέψει ὁ ἥλιος, ὅταν ἓνας ἄρχοντας, μέλος τοῦ Συνεδρίου, ποὺ ὠνομαζόταν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαία, ἐπαρουσιάσθηκε στὸν Πιλάτο κι ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ θάψῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἔδωσε τὴν ἄδεια. Ὁ Ἰωσήφ μαζί μὲ ἓναν ἄλλο κρυφὸ μαθητὴ τοῦ Ἰησοῦ, τὸν Νικόδημο, ἔτρεξαν στὸν Γολγοθᾶ. Κατέβασαν ἀπὸ τὸ σταυρὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, τὸ ἀλειψαν μὲ ἀρώματα καὶ τὸ ἐτύλιξαν σ' ἓνα σεντόνι. Ἐπειτα ἔφε-

ραν τὸ σεπτὸ Σῶμα, σ' ἓνα περιβόλι τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὸ ἔβαλαν σὲ τάφο, ποῦταν σκαμμένος μέσα σὲ βράχο. Ἐκύλησαν μιὰ βαρειά πέτρα κι ἔφραξαν τὸν τάφο. Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἔθαψαν τὸ Χριστὸ ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτο νὰ στείλῃ φρουρὰ στὸν τάφο τοῦ Ἰησοῦ.

Ὁ Πιλάτος δὲν ἔφερε καμμία ἀντίρρηση. "Ἐστειλε στρατιῶτες, ποῦ μαζί μὲ τοὺς Ἰουδαίους ἐσφράγισαν τὸν τάφον.

13. Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου

Τὰ χαράματα τῆς Κυριακῆς, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη, ἐβγήκαν νὰ πάνε στὸν τάφο, ν' ἀλείψουν μὲ ἀρώματα τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ νὰ μοιρολογήσουν ὅπως ἦταν συνήθεια.

Πηγαίνοντας, θυμήθηκαν ὅτι ἡ πέτρα, ποῦ ἔκλεινε τὸν τάφο ἦταν μεγάλη καὶ εἶπαν: «Πῶς θὰ τὴν κυλήσωμε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μνημείου»;

Ὅταν ὅμως ἐπλησίασαν ἀπόρησαν. Ἡ πέτρα ἦταν κυλισμένη καὶ ὁ τάφος ἀδειανός. Οἱ φρουροὶ τρομαγμένοι ἦσαν πεσμένοι κάτω σὰ νεκροί. Ἴδου τί εἶχε συμβῆ. Τῆ νύχτα ξαφνικά εἶχε γίνει σεισμὸς μεγάλος κι ἓνας ἄγγελος ὀλόλευκα ντυμένος, ἐκάτέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, ἐκύλησε τὴν πέτρα, κι ἓνα σύννεφο φωτεινό, σὰν ἀστραπή, ἄρπαξε τὸν Ἰησοῦ. Ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἀναστηθῆ. Κατάπληκτες οἱ γυναῖκες εἶδαν πάνω στὴν πέτρα νὰ στέκεται ὁ λευκοντυμένος ἄγγελος, ποῦ τὶς εἶπε:

«Τί ζητάτε τὸ ζωντανὸ μὲ τοὺς νεκρούς; Δὲν εἶναι ἐδῶ. Ἄναστήθηκε. Τρέξετε στὴν πόλι καὶ ἀναγγεῖλατε στοὺς μαθητάς, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε καὶ θὰ τοὺς περιμένῃ στὴ Γαλιλαία».

Χαρούμενες οἱ Μυροφόρες ἔτρεξαν καὶ εἶπαν στοὺς μαθητάς τοῦ Ἰησοῦ ὅ,τι εἶδαν καὶ ἀκουσαν.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης τρομοκρατημένοι ἔτρεξαν νὰ βεβαιωθοῦν μὲ τὰ μάτια τους. Μαζί τους ἐπῆγε καὶ ἡ Μαγδαληνή. Εἶδαν τὸν τάφο ἄδειανὸ καὶ λυπημένοι ἐγύρισαν στὴν πόλι. Ἡ Μαγδαληνή ὅμως ἔμεινε ἐκεῖ κι ἔκλαιγε γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Κυρίου. Ξαφνικὰ εἶδε νὰ στέκεται δίπλα της ὁ Ἰησοῦς. Ἡ Μαγδαληνή δὲν τὸν ἐγνώρισε. Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει :

«Γύναι, διατὶ κλαῖς»;

«Ἐπῆραν τὸν Κύριό μου καὶ δὲν ξεύρω ποῦ τὸν ἔβαλαν», εἶπε μὲ θρήνους ἡ Μαγδαληνή, ποῦ ἐνόμισε ὅτι ὠμιλοῦσε μὲ κάποιον κηπουρό. «Μαρία, μὴν κλαῖς», τῆς εἶπε. «Πήγαινε στοὺς ἀδελφούς μου». Μὲ μιὰς ἡ Μαγδαληνή ἀνεγνώρισε τὸν Κύριο. «Διδάσκαλέ μου», ἐξεφώνισε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια Του. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ ἔφυγε ἡ Μαρία καὶ ἐπῆγε στοὺς μαθητάς. «Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, συνήλθαν οἱ φρουροί, ἔτρεξαν στὸ στρατῶνα τοὺς καὶ διηγήθησαν τὰ θαυμάσια ποῦ εἶδαν. Οἱ Ἀρχιερεῖς ὅταν ἔμαθαν τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἀνησύχησαν. Σκέφθηκαν ὅτι αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ μάθῃ ὁ λαός, γι' αὐτὸ ἐπλήρωσαν τοὺς στρατιώτας νὰ διαδώσουν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ τὸ ἔκλεψαν οἱ μαθηταὶ Του. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι τὸ μεγαλύτερο θαῦμα τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐορτάζει τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ τὸ Πάσχα, ποῦ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐορτὴ τῆς Χριστιανοσύνης.

14. Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται στοὺς μαθητάς

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξώργισε τοὺς Φαρισαίους, ποῦ ἐπίστευαν, ὅτι οἱ μαθηταὶ ἔκλεψαν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου των. Φοβισμένοι ἀπ' αὐτὸ οἱ μαθηταὶ ἐκλείσθηκαν σὲ κάποιον σπῆτι στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ συζητοῦσαν, γιὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ. Ἐκεῖ, ἀνάμεσά τους, παρουσιάσθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε :

«Εἰρήνη ὁμῖν».

Οἱ μαθηταὶ κατετρόμαξαν.

«Μὴ φοβεῖσθε», τοὺς λέγει. «Ἐγὼ εἶμαι. Κοιτάξτε τὰ σημάδια τῶν καρφιδῶν στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια μου».

Οί μαθηταί ἐπήραν θάρρος καί Τόν ἐπροσκύνησαν.

«Εἰρήνη ὑμῖν!» εἶπε πάλι. «*Δάβετε πνεῦμα Ἅγιον*, ὅποιου συγχωρεῖτε τὰς ἁμαρτίας εἶναι συγχωρεμένες», κι ἐξαφανίσθηκε.

Πρὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς εἶχε ἐμφανισθῆ εἰς ἄλλους δυὸ μαθητάς εἰς τὴν πόλι *Ἐμμαούς*.

Γιὰ τρίτη φορά παρουσιάσθηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς. Μαζί τους ἦταν κι ὁ Θωμᾶς. Τετάρτη παρουσιάσθηκε στὴ Γαλιλαία καὶ πέμπτη στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος.

15. Ὁ Ἄπιστος Θωμᾶς

Ἀπὸ τὴν συγκέντρωσι τῶν μαθητῶν στὰ Ἱεροσόλυμα ἔλειπε ὁ Θωμᾶς. Ὅταν οἱ ἄλλοι μαθηταί εἶδαν τὸν Θωμᾶ καὶ τοῦ διηγήθησαν, πὼς παρουσιάσθηκε ὁ Κύριος, ὁ Θωμᾶς δὲν ἐπίστευσε καὶ εἶπε: «Ἐάν δὲν βάλω τὸ δάκτυλό μου στὰ σημάδια τῶν καρφιῶν, δὲν θά πιστεύσω ποτέ».

Ὅκτώ ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασι, παρουσιάσθηκε στοὺς μαθητάς πάλι ὁ Κύριος. Στὴ συγκέντρωσι αὐτὴ ἦταν παρῶν καὶ ὁ Θωμᾶς. «*Εἰρήνη ὑμῖν*», εἶπεν ὁ Κύριος κι ἐγύρισε πρὸς τὸν Θωμᾶ λέγοντάς του: «Φέρε τὸ δάκτυλό σου, καὶ ἄγγιξε τὴν πληγὴ τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς μου».

Ὁ Θωμᾶς ἔκπληκτος, ἐσηκώθηκε, ἐπροσκύνησε τὸν Χριστὸ καὶ εἶπε : «Εἶσαι ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

«Θωμᾶ, μὲ εἶδες καὶ πίστευσες. *Μακάριοι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν θὰ μὲ ἰδοῦν καὶ θὰ πιστεύσουν*» εἶπε, καὶ ἐξαφανίσθηκε.

16. Ἡ Ἀνάληψις

Εἶδαμε ὅτι πολλές φορές παρουσιάσθηκε στοὺς μαθητὰς Του ὁ Ἰησοῦς, μετὰ τὴν Ἀνάστασί Του. Γιὰ τελευταία φορά παρουσιάσθηκε τὴν τεσσαρακοστὴ ἡμέρα μετὰ τὴν Ἀνάστασι. Τοὺς

συνάντησε στο Ἱεροσόλυμα κι ἀπ' ἐκεῖ ὄλοι μαζί ἦλθαν στο ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἔδωκε τίς τελευταῖες ἐντολές. Τοὺς ἐπαρηγόρησε, τοὺς ἔδωσε θάρρος καὶ τοὺς συνέστησε νὰ μὴ φύγουν ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα.

«Νὰ περιμένετε. Θὰ ἔλθῃ τὸ "Ἅγιο Πνεῦμα νὰ σᾶς φωτίσῃ. Θὰ κηρύξετε τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Σωτηρίας σὲ ὅλο τὸν κόσμο». Καὶ κεῖ, ποὺ ἔσῃκωνε τὰ χέρια Του κι εὐλογοῦσε τοὺς μαθητάς, ἕνα φῶς τὸν ἐτύλιξε καὶ σιγὰ - σιγὰ τὸν ἀνέβαζε στὸν οὐρανό. Ἔτσι ΑΝΑΛΗΦΘΗΚΕ ὁ Κύριος. Στῆ θέσι Του δύο λαμπροντυμένοι ἄγγελοι ἐπαρουσιάσθηκαν καὶ εἶπαν:

«Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί κυτᾶτε; Ὁ Κύριος ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς. Ἄλλὰ πάλι θὰ ἔλθῃ. Πηγαίνετε τώρα νὰ περιμένετε στὴν πόλι».

Γονατιστοὶ οἱ μαθηταὶ προσευχήθησαν καὶ γεμάτοι ἐλπίδες ἐγύρισαν στοὺς Ἱεροσόλυμα.

Τὴν Ἀνάληψι τοῦ Κυρίου ἡ Ἐκκλησία τὴν ἐορτάζει σαράντα ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι. Τὸ ἀπολυτικίον τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος εἶναι:

«Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητάς τῆ ἐπαγγελίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου».

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Τὰ κατὰ τὴν Θεοτόκον

Σελ. 3

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τὰ κατὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον

» 7

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Τὰ κατὰ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν

Ἡ γέννησις κ.λ.π.

1. Ἡ γένν. του χριστοῦ	Σελ. 12	5. Δωδεκαετής εἰς τὸν Ναὸν	» 21
2. Ἡ ὑπαπαν. τοῦ Χριστοῦ	» 17	6. Ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ	» 23
3. Ἡ προσκύν. τῶν μάγων	» 18	7. Ἡ ἐπιλογή τῶν μαθητῶν	» 25
4. Ἡ φυγή εἰς Αἴγυπτον	» 20		

Τὰ θαύματα

1. Τὸ θαῦμα στὴν Κανᾶ	» 27	8. Οἱ πέντε ἄρτοι	» 33
2. Ἀνάστασις υἱοῦ χήρας	» 28	9. Ὁ παραλυτ. τῆς Βηθεσδᾶ	» 35
3. Ἀνάστασ. κόρης Ἰαείρου	» 28	10. Κατάπαυσις τρικνμίας	» 36
4. Παραλυτ. Καπερναοῦμ	» 29	11. Θεραπεία τυφλοῦ ἐκ γενετ.	» 36
5. Θεραπεία 10 λεπρῶν	» 30	12. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου	» 38
6. Ἐκατόνταρ. Καπερναοῦμ	» 31	13. Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ	» 40
7. Θεραπεία τυφλοῦ Ἰεριχ.	» 32		

Ἡ διδασκαλία

1. Ἰησοῦς καὶ Ζακχαῖος	» 41	3 Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ παιδιὰ	» 44
2. Ἰησοῦς καὶ Σαμαρείτιδα	» 42		

Αἱ παραβολαὶ

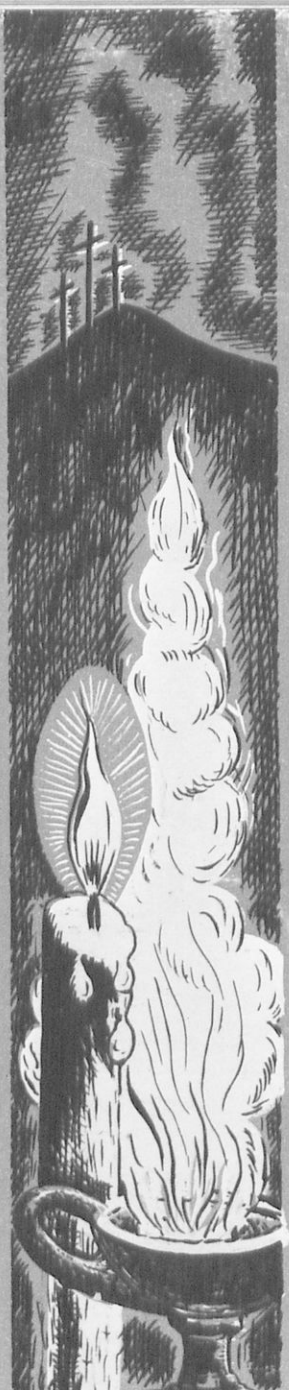
1. Παραβ. ἄφρον. πλουσίου	» 45	4. Παραβολὴ Σαμαρείτου	» 47
2. Παραβ. Τελῶν. - Φαρισ.	» 45	5. Παραβολὴ ἀσώτου υἱοῦ	» 48
3. Παραβ. δέκα παρθένων	» 46		

Τὰ πάθη

1. Εἴσοδος εἰς Ἱεροσόλυμα	» 51	9. Ὁ Ἰησοῦς στὸ Συνέδριο	» 61
2. Ὁ Χριστὸς στὸν Ναὸ	» 53	10. Ὁ Ἰησοῦς στὸν Πιλάτο	» 62
3. Ὁ Χριστὸς ὁμιλεῖ γιὰ τοὺς Φαρισαίους.	» 55	11. Ἡ Σταύρωσις τοῦ Κυρίου	» 35
4. Ὁ Μυστικὸς δεῖπνος	» 55	12. Ἡ Ταφή τοῦ Κυρίου	» 66
5. Ἡ προδοσία τοῦ Ἰουδα	» 58	13. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου	» 67
6. Ὁ Ἰησοῦς στὴ Γεσθημανῆ	» 58	14. Ὁ Ἰησοῦς στοὺς μαθητὰς	» 68
7. Ὁ Ἰησοῦς στὸν Ἄννα	» 60	15. Ὁ Ἄπιστος Θωμᾶς	» 69
8. Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου	» 60	16. Ἡ Ἀνάληψις	» 70

0020561042
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ειμᾶται Δελ. 11

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Πολιτικής